

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

บ้านเมฆา



หัวใจคือแสงสว่างนำทาง
ยามหลงทิศทางอยู่ในบ้านเมฆา

อุณาकरण



บทนำ

มันเป็นเช้าที่สดใสวันหนึ่ง ท้องฟ้าเป็นสีครามสวย ชายหนุ่มในชุด สีเขียวหม่นหลายคนทำงานง่วนอยู่บนลานซึ่งมีเครื่องบินจอดอยู่เรียงราย เขาเห็นชายหนุ่มสองสามคนเดินรอบเครื่องบินลำโต เจ้านักเหล็กสีเทาที่เขารู้ทันว่ามันคือเครื่อง C-130 รู้เพราะเขาคลุกคลีอยู่กับมันมานานหลายปี และยังรู้ดีกว่าการเดินทาง หยุดๆ กัม เสง และบินไปยังส่วนต่างๆ ของเครื่องบิน เช่น ใต้ปีก บนปีก แพนหางในแนวระดับและแนวตั้งนั่นคือการ เช็กเครื่องบินภายนอก

มันคงเป็นเรื่องที่ขำไม่ออกหากนอตตัวสองตัวหลุดกลางอากาศ ล้อ ไม้กางขณะแล่นลงจอด หางเสือไม่ทำงาน Flaps หรืออุปกรณ์เพิ่มแรงยก ซึ่งอยู่บริเวณปีกทำงานไม่เต็มที่ เขาไม่คิดว่าจะมีนักบินคนใดข้ามขั้นตอน การเช็กอุปกรณ์เหล่านี้ไปได้ และคิดว่าช่างอากาศทุกนายย่อมเข้าใจ มัน ไม่ใช่เรื่องของการไม่ไว้ใจว่าใครทำหน้าที่ได้ดีหรือไม่ดี แต่มันคือความปลอดภัยของทุกคน

แปลก! ภาพที่เห็นคล้ายรายการตามติดชีวิตการทำงานของนักบิน

เพราะเวลานี้เขาเห็นนักบินคนเดิมในห้องนักบิน...ก็ไม่เห็นหน้านักบินนายนั้น
 หรือ! แต่ความรู้สึกบางอย่างบอกว่าเป็นคนเดียวกับที่เขาเห็นตอนแรก
 ชายหนุ่มคนนั้นนั่งอยู่ในที่นั่งด้านซ้ายซึ่งก็คือตำแหน่งนักบินที่นั่งนั่นเอง
 ด้านขวามือมีนักบินที่สองนั่งประจำที่ เยื้องมาทางด้านหลังกึ่งกลางระหว่าง
 ที่นั่งนักบินทั้งสองเป็นที่นั่งของช่างอากาศ ด้านหลังนักบินที่สองคือที่นั่ง
 ของต้นหน ทุกคนพร้อมอยู่ในที่นั่งของตน

เขาได้ยินเสียงโต้ตอบระหว่างห้องบังคับการบินกับนักบินซึ่งเป็นการ
 ขออนุญาต Taxi หรือนำเครื่องบินเคลื่อนออกจากลานจอดไปยังรันเวย์ ใน
 ระหว่าง Taxi จะเป็นเวลาของการตรวจเช็คระบบต่างๆ มีเครื่องวัดมากมาย
 ตรงหน้าไม่ว่าน้ำมันแต่บนเพดานซึ่งไม่อาจตรวจสอบได้ด้วยสายตาเพียงสอง
 คู่ของนักบินจึงต้องอาศัยสายตาของช่างอากาศช่วย

เสียงโต้ตอบของนักบินกับห้องบังคับการบินดังขึ้นอีกครั้งเพื่อขอ
 อนุญาต Take Off หรือบินขึ้น มันเป็นขั้นตอนที่เขาชอบมากที่สุด มากพอๆ
 กับการ Landing หรือลงจอด ในยามบินขึ้นนี้นักบินจะมึนงันล้นมือ หูต้อง
 คอยฟังนักบินที่สองอ่านเครื่องวัดต่างๆ ใช้สมองคิดตาม ใช้สายตามองสิ่ง
 กีดขวางต่างๆ บนรันเวย์ ใช้ฝีมือและประสบการณ์ควบคุมเครื่องยนต์ซึ่ง
 กำลังเดินเครื่องเต็มสมรรถนะให้อยู่มือไม่ปิดเบ้ออกนอกเส้นทาง

เมื่อได้ความเร็วที่เหมาะสม เขาเห็นนักบินที่นั่งหนึ่งดึงคันบังคับเพื่อให้
 เครื่องบินลอยตัวขึ้นแล้วรักษาอัตราเร่งเครื่องยนต์เพื่อไต่ระดับไปสู่เพดาน
 บิน นายทหารทั้งสองในในห้องนักบินทำงานกันอย่างเต็มที่ แล้วก็ได้ยินเสียง
 ผิวปากดังมาจากที่นั่งนักบินที่นั่งหนึ่ง เขาคิดว่าเครื่องคงอยู่ในท่าการบิน
 ความเร็ว และความสูงที่เหมาะสมแล้ว

เสียงผิวปากยังดังไม่หยุด ท่วงทำนองช่างคุ้นหู มันคือเพลง "Free"
 ของ Lighthouse Family นั่นเอง เป็นเพลงโปรดของเขาเช่นกัน นักบิน
 คนนี้ช่างมีอะไรคล้ายคลึงกับเขาเหลือเกิน เขาชักอยากรู้ อยากเห็นหน้าเสีย
 แล้ว แต่ก็ไม่เห็น

“I wish I could be like a bird in the sky
 How sweet it would be if I found I could fly
 Well I'd soar to the sun and look down at the sea
 And I sing cos I know how it feels to be free”

คราวนี้ไม่ใช่แค่เสียงผิวปาก แต่มาเป็นบทเพลงและเสียงร้องเลย
 ที่เดียว

“ขอเพลงอื่นบ้างได้ปะพี่ เมื่ออะ ขึ้นบินด้วยกันที่ไร้องเพลงนี้ทุกที”
 เสียงแซวดังมาจากนักบินที่สอง เขาได้ยินคนถูกแซวหัวเราะ มันช่าง
 เหมือนเขาที่ถูกนักบินรุ่นน้องแซว แต่ก็ไม่เคยเปลี่ยนเพลงเพราะมันคือ
 เพลงโปรด เขาอยากรู้มานานแล้วว่าหากบินได้จะรู้สึกอย่างไร และก็ได้รับรู้
 มันช่างสุข ช่างเต็มไปด้วยอิสระยามที่ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า บินเข้าหาดวงตะวัน
 มองแผ่นดินเบื้องล่างผ่านกระจกของห้องนักบิน เมื่อคิดมาถึงตรงนี้จึงก้ม
 ลงมองเบื้องล่างแต่มักกลับขุ่นมัว เขาเงยหน้าขึ้นมองผ่านกระจกยี่สิบสาม
 บานของห้องนักบินแต่ก็มีตมัวเช่นกัน

เครื่องบินกำลังบินอยู่ท่ามกลางกลุ่มเมฆอย่างนั้นหรือ เป็นไปได้
 อย่างไร ปกติแล้วนักบินจะเลี่ยงสถานการณ์เช่นนี้ ม่านเมฆเหมือนมือ
 เพชฌฆาตสำหรับนักบินทุกคน ส่วนมากจะเพิ่มระดับความสูงหรือบินต่ำลง
 เว้นเสียแต่เสียงไม่ได้จริงๆ

เขาเห็นนักบินที่หนึ่งมองเครื่องวัดประกอบการบินก็โล่งใจ การบิน
 โดยมองไม่เห็นอะไรเลย ไม่รู้ว่าด้านไหนคือท้องฟ้าด้านไหนคือพื้นแผ่นดิน
 สิ่งสำคัญที่สุดคือการเชื่อเครื่องวัด แต่ก็โล่งใจได้ไม่นานเมื่อเห็นนักบินงย
 หน้าขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เขารู้สึกว่าตัวของนักบินเอียงไปทางซ้ายมือนิดหน่อย

“เครื่องเอียงซ้าย แต่...”

เขาได้ยินเสียงนักบินพิมพ์มาแล้วก็เห็นอีกฝ่ายมองเครื่องวัดอีกครั้ง
 เขาเริ่มเป็นกังวลด้วยรู้ว่านักบินกำลังฝืนต่อความรู้สึกของตัวเอง เพราะ
 เครื่องวัดบอกว่าการอยู่ยังอยู่ในท่าการบินที่เหมาะสม แต่ตัวนักบินรู้สึกว่าการ

เครื่องเอียงทางซ้าย และชั้ววินาทีนั้นเขาก็เห็นมือนักบินปรับให้เครื่องเอียงไปทางขวา เสียงถอนหายใจดังขึ้นแต่คนฟังกลับหนักใจ เมื่อมองไปยังนักบินที่สอง ช่างอากาศ และต้นหน หวังให้คนเหล่านั้นช่วยเพราะนักบินอยู่ในอาการหลงสภาพการบิน แต่ปรากฏว่าทั้งสามคนกลับนั่งนิ่งด้วยท่าทางปกติ นี่มันอะไรกัน!

เครื่องบินบินเอียงขวาเสียการทรงตัวแต่ดูเหมือนว่าทุกคนจะไม่รู้ ที่แย่ไปกว่านั้นก็คือเขาเห็นมือของนักบินจับคันบังคับเพื่อกดหัวเครื่องบินลง มันจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกเสียจากว่านักบินกำลังคิดไปเองว่าเครื่องบินกำลังเชิดหน้าขึ้น จึงพยายามรักษาสภาพให้สมดุลโดยเชื่อสัญชาตญาณของตนเอง ไม่สนใจเครื่องวัดอีกต่อไป

ฉิบหาย! ตราบใดที่นักบินไม่เชื่อเครื่องวัดประกอบการบิน แต่กลับเชื่อความรู้สึกของตัวเอง นั่นก็แปลได้อย่างเดียวคือเครื่องบินลำนี้กำลังบินเข้าสู่ความหายนะ!

เขาพยายามตะโกนบอกทางแก้ไข แต่ดูเหมือนจะซ้าเกินไปเมื่อมองเครื่องวัดความสูง เครื่องบินกำลังดิ่งลงด้วยความเร็วไม่น้อยเลย และวินาทีนั้นเองที่นักบินที่หนึ่งหันมา เมื่อเห็นหน้าอีกฝ่ายชัดเจนเขาก็ได้แต่หนึ่งงัน

นักบินคนนั้นคือเขาเอง...ฉันว์ ธรรมรังสรรค์!

“ฉันว์ๆ เป็นอะไรหรือเปล่าลูก”

ฉันว์ลืมตาขึ้น รู้สึกถึงหัวใจที่เต้นแรง มือยังสั่น และคอแห้งผาก เขาหยุดกายขึ้นหนึ่ง เริ่มจำได้ว่านอนอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น หลับและฝันไป

“ฝันร้ายหรือลูก ดูลิ เห่งโซมเขียว”

แม่มือมาเสยผมให้ราวกับเขายังเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ เขาได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ พยักหน้ายอมรับ

“ตะโกนลั่นบ้านจนแม่ตกใจ ไปๆ ลูกไปล้างหน้า นี่แหละเขาถึงบอกไม่ให้นอนหลับยามโพล้เพล้ เวลาผีตากผ้าอ้อม” แม่บ่นพร้อมเดินเข้าครัว

แต่เขายังนั่งอยู่ที่เดิม

ฝันร้าย! ช่างเป็นฝันร้ายที่น่ากลัวและเหมือนจริง ชันว์เอนหลังพิงพนักโซฟาแล้วแหงนหน้ามองฝ้าเพดาน ภาพเครื่องวัดความสูงลดระดับลงเรื่อยๆ ยังติดตา มันช่างเป็นความฝันที่เขาไม่อยากจะให้เป็นจริง ไม่อยากจะให้เกิดกับใครทั้งนั้น

เขาคิดว่าไม่มีนักบินคนไหนอยากให้อาการหลงสภาพการบินเกิดขึ้นกับตน มันหลอนหลอกให้เราคิดว่าเครื่องบินอยู่ในท่าผิดปกติและเป็นอันตราย นักบินจึงหาทางแก้ไขกันจนวายโดยใช้ความรู้สึกของตนเองเป็นหลัก ละเลยเครื่องวัด ซึ่งแทนที่จะแก้ปัญหาได้แต่กลับทำให้ทุกอย่างพัง

ฟัง! เหมือนชีวิตเขาในขณะนี้ ฟัง...เพราะผู้หญิงคนหนึ่งบอกเขาว่า

‘คุณก็แค่ผู้ชายสารเลวที่อยู่ถูกที่ถูกเวลาเท่านั้นเอง’

สำหรับเขามันไม่ใช่เรื่องใหญ่ถ้าจะถูกผู้หญิงสักคน เอ้า! ต่อให้หลายคนรุมด่าเลยก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่ผู้หญิงคนนี้...ผู้หญิงที่เขารักสุดหัวใจ และบอกกับตัวเองว่าจะไม่ยอมสูญเสียเธอไปเด็ดขาด!

แต่จะทำอย่างไร...

ถ้าอาการหลงสภาพการบินต้องใช้ความเชื่อมั่นในเครื่องวัดเป็นตัวแก้ไข แล้วสิ่งที่เกิดกับเขาเล่า ต้องแก้ไขด้วยอะไร

แค่หัวใจดวงเดียวที่ปรารถนาดีต่อเธออย่างที่สุดจะเพียงพอไหมนะ

๑

ชายหนุ่มในเครื่องบินแบบสี่กรมทำยื่นมองไปพัดทั้งสี่หมุนวนก่อนที่เครื่องบินลำโตจะขีดหน้าสู่ท้องนภา ลำแรกทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าแล้ว อีกไม่กี่นาทีลำที่สองจะตามขึ้นไป

หนึ่งสัปดาห์มีเจ็ดวัน แต่ดูเหมือนว่ามันจะน้อยเกินไปสำหรับการกิจอันมากมายของฝูงบินลำเลียงที่เขาสังกัดอยู่ ภารกิจซึ่งไม่เลือกวัน เวลา และสถานที่ ไม่ว่าจะเช้า สาย บ่าย เย็น ดึกตื่นเที่ยงคืน หรือในถิ่นไกลไกล ทุกคนในฝูงบินก็ทำงานกันอย่างแข็งขัน

ไม่เพียงแต่นักบิน ตันหนหรือ Navigator ช่างอากาศหรือ Flight Engineer เจ้าหน้าที่ขนส่งทางอากาศหรือ Load Master และเจ้าหน้าที่ในส่วนต่างๆ ของฝูงบินที่มีงานล้นมือ อากาศยานประจำฝูงบินอย่าง C-130 เองก็รับบทหนักไม่แพ้กัน

'ไอ้หนุ่ม' จำนวนหลายลำผลัดกันบินขึ้นบินลงปฏิบัติภารกิจลำเลียงและสนับสนุนทางอากาศมาเกือบสามสิบปีแล้ว ไม่เพียงแต่รับใช้ประชาชนชาวไทย ทว่ายังครอบคลุมไปถึงผู้คนในประเทศอื่นๆ อีกหลายประเทศ

ไอ้หมู Hercules เครื่องบินลำเลียงแบบ ๘ หรือ C-130 ไม่ว่าจะเรียกขานด้วยชื่อใด เครื่องบินลำใหญ่ก็เป็นดังเพื่อนที่ซื่อสัตย์ แม้บางครั้งจะเกรงไ้มยอมทำงานบ้างจนนักบินและช่างเครื่องเกิดอาการเซ็ง

อย่างไรก็ตาม 'ไอ้หมู' ก็เป็นเพื่อนสนิทที่พร้อมเดินทางไม่ว่าใกล้หรือไกล จากเหนือไปสุดแดนใต้ ตะวันออกจดตะวันตก ไปทั่วทุกแห่งหนบนแผ่นดินขวานทอง หรือจะให้บินข้ามน้ำข้ามทะเล ผ่านเส้นแบ่งเขตแดนไปสู่ประเทศอื่นที่ปีอื่น เขากับไอ้หมูก็ไปด้วยกันเพื่อปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์

ปฐมบทแห่งความสัมพันธ์ระหว่างเขากับ 'ไอ้หมู' เริ่มขึ้นตั้งแต่วันที่เขาจบจากโรงเรียนการบินกำแพงแสน ตัดอาร์มสีขาวยที่ต้นแขนข้างซ้ายบนชุดหมีสีเขียวหม่นเริ่มต้นชีวิตนักบินใหม่ ก่อนจะกลายมาเป็นอาร์มสีฟ้าเป็นนักบินพร้อมรบประจำฝูงอย่างเต็มภาคภูมิ ทำหน้าที่นักบินที่สอง

จนกระทั่งบัดนี้อาร์มที่ติดต้นแขนข้างซ้ายเปลี่ยนเป็นสีดำ เป็นนักบินที่หนึ่งหรือกัปตันดูแลลูกเรือ อีกไม่นานก็จะเปลี่ยนเป็นสีแดง...ครุการบินเป็นครูพี่ชั้นวีของน้องๆ ภาระและหน้าที่บนบ่าทั้งสองข้างย่อมหนักยิ่งขึ้นกว่าเดิม

นักบินหนุ่มตระหนักดีว่าแถบสีทองแต่ละแถบที่ประดับอยู่บนบ่าได้ดาวสีทองห้าแฉก^๑ คือความรับผิดชอบที่มากขึ้น รับผิดชอบต่อลูกเรือที่ขึ้นบินพร้อมกันเมื่อเขาเป็นกัปตัน รับผิดชอบต่อฝูงบิน กองบิน และกองทัพ ซึ่งความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดคือผืนแผ่นดินเกิด โดยเฉพาะเมื่อยามปฏิบัติหน้าที่ในต่างแดนแยกประเทศชาติไว้บนบ่า มีธงชาติไทยผืนเล็กติด

^๑ เครื่องหมายยศของนายทหารสัญญาบัตรของกองทัพอากาศ ยศเรืออากาศตรีถึงนาวาอากาศเอกเป็นขีดสีทองบนอินทรีธนูได้ดาวสีทองห้าแฉกหนึ่งดวง เริ่มจากหนึ่งขีดไปจนถึงสี่ขีด ส่วนชั้นนายพลเป็นอินทรีธนูสีทองประดับดาวสีเงินห้าแฉก เริ่มจากดาวหนึ่งดวงไปจนถึงสี่ดวง

ที่ต้นแขนคอยเตือนใจ เตือนการกระทำอันจะออกนอกกลุ่มนอกรอยของตน

“เฮ้ย! ยากว่ะ” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น

ธันว์เอี้ยวตัวไปทางด้านหลังก็เห็นรุ่นน้องสองคนที่เพิ่งจบจากโรงเรียนการบินกำแพงแสน และเข้ามาเป็นนักบินใหม่ของฝูงบิน

“เออติ... ข้าก็จำตรงนี้ได้ไม่ได้สักที ยากฉิบ”

ธันว์อมยิ้มเมื่อได้ยินทั้งสองโต้ตอบกัน เขายังจำวันที่เป็นนักบินใหม่มาได้ แม้จะจบจากโรงเรียนการบินเข้าไปสังกัดในฝูงบินแล้วก็ยังคงเรียนรู้ทฤษฎีการบินอีกมากมาย ต้องฝึกบินเปลี่ยนแบบซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนประเภทของเครื่องบินมาเป็นอากาศยานประจำฝูงบินนั้นๆ ที่นี้...เขาต้องเรียนรู้เกี่ยวกับ C-130 ต้องรู้ระบบทางเทคนิคต่างๆ ฝึกบินขึ้นและลงสนาม

เขาจำได้ว่าช่วงเวลานั้นได้นอนแค่มิใช่ชั่วโมง เวลาแต่ละนาทีดูเหมือนจะใช้ไปกับการอ่านตำราการบิน และคอยแหงนหน้ามองรุ่นพี่พาเจ้านกยักษ์ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าพร้อมกับวาดฝันไว้ว่า สักวันเขาจะเป็นคนพา ‘ไอ้หมู’ เห็นเวหาด้วยตนเอง

เสียงเครื่องบินคำรามลั่น และไม่นานมันก็ขีดหัวขึ้นสู่ท้องนาตามเพื่อนๆ ไปอีกลำ

“เมื่อไหร่จะได้ไปแบบนี้บ้างวะ ท่องแต่ตำรา เบื่อ” หนึ่งในสองหนุ่มโอดครวญ

คราวนี้ธันว์ไม่ได้ยิ้มอย่างนิกขำแต่อย่างใด มันมีความขุ่นมัวอยู่นิดๆ แม้จะเข้าใจว่าเมื่อเลือกเป็นนักบินทุกคนก็เฝ้าฝันว่าจะได้บิน ไม่มีใครอยากนั่งท่องจำแต่ตำรา

“อืม เบื่อเหมือนกัน”

เสียงเออออดังมาเข้าหูอีกครั้ง ทำให้เขาคิดว่าต้องชมขวัญนักบินใหม่สักหน่อย ธันว์ก้าวไปหาสองหนุ่มที่ยังสูมหัวปรับทุกข์กันอยู่

“ได้ยินว่าเมื่อนักหนา เบื่อท่องตำรา”

สองหนุ่มหันขวับมาแทบจะพร้อมกันแล้วทำหน้าที่เหลือ คนหนึ่งถึงกับ

อ้าปากค้าง คงไม่คิดว่าจะมีใครมาได้ยื่นคำบ่น

“ถ้าไม่แม่นยำทฤษฎีแล้วจะเอาอะไรไปปฏิบัติ” เขาพยายามทำเสียงเข้ม เหมือนครูการบินทุกคนที่เคยสอนตัวเอง และมันก็ได้ผลเพราะหน้าตาของ นักบินใหม่ไฟแรงจ๋อยลง

“จริงไหม” ธันว์แกลิ่งล่ำทับพร้อมกับตีหน้าเคร่ง

“ครับ” ทั้งสองคนรับคำพึมพำอยู่ในคอ

ธันว์เอามือไขว้หลังเอียงคอพลาทงหรือตามอง วางท่าชมอย่างเต็มที

“อะไรนะ ไม่ได้ยิน”

“ครับ”

ไม่เพียงแต่เสียงที่ดังหนักแน่น แต่ท่าทางยืนตรงแนวทำให้ นักบินหนุ่มลอบยิ้มอยู่ในใจ เออ...มันกลัวด้วยแฮะ

“เครื่องบินสี่เครื่องยนต์ ลีบีพัด แกรมยังลำใหญ่โตบรรทุกรถฮัมวี ได้สองสามคัน ไม่ง่ายหรอกที่จะทำความเข้าใจและบังคับมัน แต่มันก็ไม่ยากเกินไปนี่ หนูน! ยังทำได้ แล้วคนนั้นอีก”

ธันว์ซึ่งไปยังนักบินรุ่นน้องคนหนึ่งที่พักผ่านหลักสูตรพร้อมรบ และก้าวเข้ามาเป็นนักบินของฝูงบินอย่างเต็มตัว ส่วนอีกคนเป็นนักบินที่สอง ซึ่งทำการบินกับเขาบ่อยที่สุด

“เราก้าวขาข้างหนึ่งมาอยู่บน Lucky way^๒ แล้ว อย่าให้อะไรมารั้งขาอีกข้างไว้” เขายื่นมือไปตบต้นแขนข้างซ้ายซึ่งมีอาร์มสีขาวยึดอยู่ของหนึ่งหนุ่มเบาๆ “เปลี่ยนมันให้ได้ หากความลับของ C-130 ให้เจอ แล้วเราจะได้เป็นทีมเดียวกัน...Lucky Team”

ธันว์เดินจากมา รู้ดีว่าสองหนุ่มจะทำตามที่เขาบอก เพราะมันเป็นสูตรสำเร็จของฝูงบินซึ่งเขาผ่านมันมาแล้ว การเข้ามาเป็นหนึ่งใน Lucky Team ใครว่าง่าย มันต้องใช้เวลา ความอดทน และความมุ่งมั่น ดูอย่างเขาจนปานนี้

^๒ ฝูงบิน ๖๐๑ มีชื่อเรียกประจำฝูงบินว่า Lucky

ก็ยังคงคิดว่ารู้ความลับของ C-130 ไม่หมด และคงไม่มีวันหมด

ตราบโดที่นักบินหยุดทำความเข้าใจ หยุดค้นหา หยุดเรียนรู้เกี่ยวกับ อากาศยานที่ตนเองขับ มันก็เหมือนนักบินคนนั้นหยุดพัฒนาการด้านการบิน ของตน แต่ไม่ใช่เขาอย่างแน่นอน! เขาไม่มีวันหยุดจนกว่าจะถึงปลายทาง ที่มุ่งหวังไว้ มีเวลาเหลืออีกกี่ปีกันที่จะบินขึ้น-ลงพร้อม 'ไอ้หมู' การเป็น นักบินทหารมีเวลาจำกัดเหมือนกับอาชีพอื่นๆ ที่จำต้องใช้ประสาทสัมผัส ดีเยี่ยมและร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง

เขารักษาสมอง ดวงตา และหัวใจอย่างเข้มงวด ด้วยว่าเป็นอวัยวะที่ สำคัญยิ่งในการบิน เพราะรู้ดีและเห็นตัวอย่างมาแล้วว่าการสูญเสียสิ่งใด สิ่งหนึ่งจะนำไปสู่จุดจบของชีวิตนักบิน เป็นการยุติชีวิตเห็นเวหาที่เลวร้าย ยิ่งนักในความคิดเขา

การใส่ใจสุขภาพร่างกายนี้เองทำให้เพื่อนฝูงเคยค่อนข้างว่าเขาเลือก แวนตากันแดดสักอันเหมือนเลือกเมีย และอันนั้นก็ยังไม่ออกด้วยเป็นความ จริง ร่างกายคือสิ่งสำคัญในการประกอบอาชีพ การบินคือสิ่งที่เขารัก การ เป็นนักบินคือความฝันที่ต้องฝ่าฟันมาเนิ่นนาน และสานความฝันนั้นด้วยความ มุ่งมั่นตั้งใจ เขาจะไม่ยอมให้ใครหรือสิ่งใดมาหยุดยั้งมัน

แม้การเป็นนักบินทหารจะมีเวลาจำกัด เพราะต้องใช้ทักษะและ ประสาทสัมผัสที่ดีในการบินปฏิบัติการกิจต่างๆ นักบินคนหนึ่งจะขึ้นทำการ บินได้แค่สิบกว่าปีเท่านั้นนับตั้งแต่จบจากโรงเรียนการบิน เมื่อถึงเวลาต้อง หลีกทางให้นักบินรุ่นใหม่ที่ไฟแรง พิสูจน์ว่าหนุ่มกว่าเข้ามาทำหน้าที่แทน เขา ไม่อาจยึดติดกับฝูงบินไปได้ตลอด แต่สิ่งที่ทำได้และวาดหวังไว้สุดหัวใจก็ คือ เกษียณอาชีพนักบินทหารด้วยความสง่างามดุจดังนักมวยฝีมือจัดจ้าน ผู้ก้าวลงจากเวทีพร้อมชัยชนะเต็มสองมือ รวมทั้งสั่งสมมันไว้เป็นต้นทุนเพื่อ ก้าวสู่ตำแหน่งหน้าที่ใหม่ เช่นเครื่องบินไต่ระดับหาเพดานบินที่เหมาะสม

เขาคิดว่าคนทำงานทุกคนย่อมมีจุดหมาย ไม่จำเป็นต้องเป็นจุดที่ สูงสุดในองค์กร แต่เป็นจุดที่ประกาศถึงความสำเร็จในอาชีพ จุดที่ตนเอง

พอใจ

ส่วนเรื่องเมีย...ผู้หญิง เขาต้องเลือกอยู่แล้ว คงไม่มีผู้ช่วยคนไหน ไม่เลือกคนที่จะมีมาเป็นเมียและแม่ของลูก เคยมีคำถามเล่นๆ เมื่อยามนัดสังสรรค์กันระหว่างเพื่อนฝูง

‘ผู้หญิงกับเครื่องบินรักอะไรมากกว่ากัน’

เขาไม่คิดว่าจะมีใครตอบแต่ก็มี และแปลกเพราะคนที่แต่งงานแล้ว กลับบอกว่าขอเลือกเครื่องบิน ส่วนหนุ่มโสดแต่ไม่สดทั้งหลายกลับตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าผู้หญิงพร้อมยกเหตุผลร้อยแปดมาอ้าง มีแค่เขาคนเดียวที่ไม่ตอบ ด้วยไม่คิดว่าจะเปรียบเทียบกันได้ ผู้หญิงก็คือผู้หญิง เครื่องบินก็คือเครื่องบิน

‘แล้วการบินกับผู้หญิงที่รักล่ะวะ’

มักมีคำถามแปลกๆ แบบนี้ในวงเหล้า และเพื่อนฝูงก็คาดคั้นให้เขาตอบเป็นคนแรกโทษฐานที่ไม่ยอมตอบคำถามก่อนหน้านี้ เขานิ่งเงียบเพราะกะจะกวนประสาทพวกมันนั่นแหละ

‘เฮ้ย! เอ็งก็แค่เลือกอะไรสักอย่างที่เอ็งขาดไม่ได้นี่ะ’ เพื่อนบางคน อุตส่าห์ช่วย เมื่อพวกมันอยากรู้หนักเขาก็เลยสนอง

‘ไม่รู้วะ ที่ผ่านมามีไม่เคยขาดทั้งสองอย่าง ไม่ว่าจะการบินหรือผู้หญิง’

เท่านั้นเองเสียงสรรเสริญก็ดังขรม ใครว่าผู้ชายดำไม่เป็นลงมาเจอเพื่อนเขาแต่ละคนดำกันไฟแลบ ทุกคำล้วนแสนสั้น แต่เขาไม่ใส่ใจ พวกมันก็บ้าถามมาได้ เขาไม่จำเป็นต้องเลือกอยู่แล้วเพราะสามารถมีทั้งสองสิ่งได้ในเวลาเดียวกัน พวกนี้มันบ้า ชอบถามและทำอะไรแผลงๆ เวลาเหล้าเข้าปากเสมอ

ธันว์อดทำไม่ได้เมื่อนึกถึงวันเก่าๆ คงเป็นรอยยิ้มที่ค้างอยู่บนใบหน้า ละมั้งที่ทำให้ช่างอากาศซึ่งเขาเคยไปขอความรู้เกี่ยวกับเครื่องบิน C-130 อยู่บ่อยครั้งเอ่ยปากแซว แล้วเขาก็ตอบโต้กลับไป ฝ่ายนั้นหัวเราะพร้อมกับส่ายหน้าอย่างจนด้วยคำตอบ ก็แหงอยู่แล้ว ฝีปากเขาใช้อย่างที่ไหน

“โอ๊ย อย่าไปสู้กับมัน...บินดี ปากดี เสน่ห์ดี” รุ่นพี่นักบินคนหนึ่งเดิน
เลี้ยวมุมตึกมาได้ยืนพอดีจึงเอ่ยเตือนช่างอากาศ ธีร์หัวหน้ไปยิ้มกว้าง

“นั่นละครับ นิยามของชายชื่อธีร์” ลั่นคำพูดของเขา รุ่นพี่ทั้งสอง
แต่ต่างหน้าที่พากันหัวเราะ ช่างอากาศส่ายหน้าแล้วยกมือลา ส่วนรุ่นพี่นักบิน
ถามต่อยิ้มๆ

“แล้วเมื่อไหร่จะมีเมียดี”

“ผู้หญิงดีต้องใช้เวลาเสาะหา ก็เหมือนกับการเป็นนักบินที่ดีต้องใช้
เวลาสั่งสมประสบการณ์”

“เออ” เสียงตอบกระแทกกระทั้น “พี่ยอมเอ็ง มาเนี่ย มาช่วยทำงาน
หน่อย”

แล้วเขาก็ถูกล็อกคอลลากเข้าไปยังห้องพักผ่อนของนักบิน

ธีร์เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เหยียดแขนขึ้นและบิดตัวเพื่อคลายความ
เมื่อยหลังจากนั่งทำงานมานาน ห้องฟ้าด้านบนนอกเริ่มมืดเพราะเลยเวลาเลิก
งานไปนานแล้วแต่งานที่เขาต้องรับผิดชอบเพิ่งจะเสร็จ ทุกวันมักจะจบลง
แบบนี้ กลับบ้านหลังพระอาทิตย์ตก ไม่เว้นแม้แต่วันที่ไม่ต้องขึ้นบินอย่าง
วันนี้

ไม่ได้ขึ้นทำการบินก็เชื่อว่านักบินจะว่างงาน ต่างกันที่นั่งทำงานบนฟ้า
กับนั่งทำงานบนพื้นดิน นั่งทำงานบนฟ้ามีความสุขกว่าทั้งที่เสี่ยงและอันตราย
มากกว่า เขาลุกขึ้นเก็บข้าวของ เหลือบมองนักบินใหม่สองคนก็เห็นว่ายัง
ก้มหน้าก้มตากับตำราการบินเล่มโต

“พี่กลับนะ ชยันต์ ละ” เขาบอก

ทั้งสองคนเงยหน้าขึ้นมองและยกมือไหว้ เห็นท่าทางเคร่งเครียดของ
ทั้งคู่แล้วก็รู้สึกเข้าใจและเห็นใจด้วยว่าเคยผ่านช่วงเวลานี้มาก่อน

“มีอะไรให้ช่วยก็บอก คนที่รู้วิธีปราบพายุ C-130 มากที่สุดคือนักบิน
คนที่รู้ความลับ C-130 มากกว่าใครคือช่าง แต่ภารกิจทุกภารกิจสำเร็จได้

เพราะทุกคนในฝูงบิน” ฉันวิ่งเดินไปหา พลิกหนังสือที่ทั้งสองกำลังอ่านค้างอยู่ “ความรู้ไม่ได้มีอยู่ในน้ออย่างเดียว แต่อยู่ทุกที่ ทุกคนที่มีประสบการณ์ ถ้าเมื่อก็ออกไปคุยกับคนนั้นคนนี่ ลองเอาสิ่งที่ได้อ่าน ได้ยิน ได้เจอมา ผสมผสานกัน ช่างนี้แหละตัวดีรู้อะไรเยอะ”

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง อยู่ไปนานๆ เข้าเดี๋ยวพวกมันก็รู้เองว่าบางครั้งนักบินยังต้องปรึกษาปัญหาชีวิตกับช่างอากาศ

“พยายามเข้าละ ทนเอาหน่อย ฝูงบินนี้ต้องการพวกนาย” ฉันรัยขิบตาแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องโดยไม่คิดรอคำขานรับ เขารู้ดีว่าคำพูดสุดท้ายจะทำให้สองหนุ่มเกิดแรงฮึด ความฝันมันมีพลัง และเขาก็เห็นพลังนั้นในดวงตาของทั้งคู่

ฉันร้าคาดการณ์ไว้ไม่ผิด สองหนุ่มก้มหน้าท่องตำราด้วยหัวใจที่พองฟูกว่าเดิม ความกระปรี้กระเปร่าไม่รู้มาจากไหน รู้แต่ว่ามันเข้ามาแทนที่ความห่อเหี่ยวระทดท้อ นักบินใหม่หนึ่งในสองคนยกหน้า เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ยกมือกอดอกขณะมองโต๊ะที่นักบินรุ่นพี่เพิ่งเดินจากไปหลังนั่งทำงานอยู่เกือบทั้งวัน

เวลาขึ้นบินกับพี่ฉันนี่เ็น มองเพลินเลยนะเว้ย ไม่ว่าจะยื่นมือไปปรับปุ่มไหน บังคับคันเร่งยังไงมันดูพลิ้วไปหมด สงสัยลือกฮึด^๑ สร้างพี่แกมาพร้อมกับ C-130 ถึงได้ดูกลมกลืนเข้ากันขนาดนั้น

เขาเคยได้ยินหลายคนที่เคยขึ้นบินกับฉันด้วยกัน กิตติศัพท์เกี่ยวกับฝีมือการบินของรุ่นพี่คนนี้เป็นที่เลื่องลือ แต่เขาก็ยังสงสัย อาจเพราะยังไม่เคยเห็น ไม่เคยขึ้นบินพร้อมกันก็เป็นได้ เพราะนักบินใหม่จะทำการบินกับครูการบินเท่านั้น เอาเถอะวะ...คงได้บินกับพี่เขาสักวัน

“เขาว่าไม่มีพลาด”

^๑ Lockheed บริษัทผลิตเครื่องบินของสหรัฐอเมริกา เป็นผู้ผลิตเครื่องบิน C-130

“อะไรวะ” เพื่อนที่นั่งจตุจอกกับหนังสือเงยหน้าขึ้นมอง

“พี่ธันว์นะ เขาว่าพี่แกไม่มีพลาด งานไหนงานนั้น ยิ่งแข่งยุทธวิธีนะ
ปีไหนพี่ธันว์ลงทีมอื่นอย่างหวังที่หนึ่ง”

“อืม” เพื่อนรับคำอย่างไม่สนใจ

เขาหรีตามองก็เห็นเพื่อนกำลังจตุจอกได้อย่างชะมัดก้มหน้าลง
อ่านตำราต่อ

“มันมีด้วยหรอวะคนที่ไม่เคยพลาด” ความขឹងใจยังไม่หายไปทำให้
เงยหน้าขึ้นถามอีกครั้ง เมื่อเหลือบมองเพื่อนก็เห็นมือที่กำลังจตุจอกๆ ชะงัก

“ก็อาจพลาดแต่แก้ทัน”

“ทุกครั้ง?”

“เออ เอ็งเอาเวลาที่นั่งสงสัยมาอ่านนี่เถอะ พู้งั้นถ้าครุฑถามแล้วตอบ
ไม่ได้เอ็งนั่นแหละจะพลาด...ตายแน่ ได้ขึ้นบินพร้อมพี่เขาเมื่อไหร่ก็รู้เอง
แหละ” เพื่อนบอกอย่างรำคาญ

คนสงสัยมองเพื่อนที่หันไปก้มหน้าจตุจอกต่อแล้วถอนหายใจ มันไม่
สงสัยอย่างเขาบ้างหรือไง พลาดแล้วแก้ได้ทัน แก้ไขได้ทุกครั้งมันมีด้วยหรอ
อะไรวะเก่งกาจปานนั้น

“มีไม่เข้าใจเลย”

ธันว์ละลายตาจากฝูงชนนอกร้านไอศกรีมแบรนด์ดังมามองน้องสาว
ที่กำลังนั่งเก้าอี้ทางทำหน้ามุ่ม

“ทำไมคะ” คนพูดเอียงคอมองพนักงานของร้าน “เราสองคนมาร้านนี้
บ่อย...บ่อย พนักงานก็คนเดิม ลูกค้าก็คนเดิม ทำไมเขาจำได้ว่าพี่ธันว์ชอบ
ไอติมรสอะไรแต่จำไม่ได้ว่ามีชอบรสอะไร”

ธันว์หัวเราะ แต่ยังไม่ทันตอบพนักงานสาวของร้านก็วางไอศกรีมลง
ตรงหน้า เขาเห็นมีนาเหลือบมองถ้วยไอศกรีมของเขาแวบหนึ่ง ย่นจมูกนิดๆ
ก่อนจะหันไปหยิบช้อนตักไอศกรีมรสโปรดของตัวเองเข้าปาก แล้วก็จ้วง

อีกซ็อน อีกซ็อน และอีกซ็อน

คงโมโหอะไรสักอย่างมา ที่แน่ๆ คงไม่ใช่เรื่องพนักงานจำเมนูที่ซอบกินไม่ได้ ถ้าให้เดาเขาคิดว่าน่าจะเป็นแขกของแม่มากกว่า เพราะยังไม่ทันเลี้ยวรถเข้าซอย มีนาภิโทร. มาหาและชักว่าต่อนื้ออยู่ไหน ออกจากที่ทำงานหรือยัง พอรู้ว่าเขากำลังจะเลี้ยวเข้าซอยเท่านั้นก็สั่งเสียงร้อนรณ

“พีธันวีอย่าเพิ่งเข้าบ้านนะ รอดูอยู่ในบ้มนหน้าปากซอยนั้นแหละเดี๋ยวมินไปหา”

ยังไม่ทันได้ถามไถ่อะไรอีกฝ่ายก็ตัดสาย เขาเลยได้แต่นั่งรอดตามคำสั่งน้องสาวสุดที่รัก ขึ้นไม่รอสิ จะไดงอนข้ามวันข้ามคืน รอไม่ถึงสิบนาที่ก็เห็นมีนาก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างมายังรถที่เขาจอดรออยู่จนผมที่รวบรวมสูงเป็นทางม้าแกลงไกว เธอเปิดประตูรถเข้ามานั่งกอดดอก ครั้นพอถามว่าหนีใครมา เธอก็ส่งค้อนให้แล้วบอกเสียงสะบัดว่าหนีว่าที่เจ้าสาวของเขามา

คำตอบนี้เล่นเอาคนฟังงงทีเดียว แล้วคำอธิบายก็ตามมา ปราบกฏว่าเพื่อนของแม่พาลูกสาวมากินข้าวที่บ้าน และบังเอิญที่สาวเจ้าไม่ถูกชะตากับน้องสาว ผู้หญิงคนนั้นคงมีอะไรที่เหลื้อรับจริงๆ เพราะปกติแล้วมีนาจะมองทุกคนเป็นคนดีและนำคอบหาไปเสียหมด

“ซัๆ ก็ได้มีน นี่โกรรมมากเลยเธอ บอกแม่หรือเปล่าที่ออกมาเนียบอกใหม่ว่าเราจะไม่กลับไปกินข้าวบ้าน”

พอได้ยินคำถามอีกฝ่ายก็ชะงัก ส่งยิ้มเหี้ยๆ

“มีนลิม พีธันวีโทร. บอกแม่สิ”

บ๊วยให้เขาซะงั้น ธันวีถอนหายใจกลางล้วงโทรคัพท์มือถือโทร. ไปบอกแม่ด้วยกลัวว่าจะเป็นห่วง แม่ไวยนิดหน่อยด้วยเสียงเบาๆ เพราะแขกที่มีนาไม่โปรดปรานคงอยู่ใกล้ๆ เขายิ้มเมื่อเห็นน้องสาวทำแขนกับโตะะและยื่นหน้าเข้ามาใกล้เหมือนอยากรู้จักหน้าว่าคุณอะไรกับแม่บ้าง เขาเลยแกล้งเอนตัวใช้มือป้องปาก

“แม่ว่าไงบ้างคะ” มีนาถามขึ้นทันทีที่พี่ชายจบบทสนทนา กับแม่

“กลับไปแม่จะจับตีสิบที”

“มีนไม่กลัวหรอก พี่ฉันว์ไม่ปล่อยให้มันถูกตีแน่ๆ”

ฉันว์ยิ้ม มองคนพูดที่ยืนมือมาตักไอศกรีมจากถ้วยเขาเข้าปากหน้าตา
เฉยแล้วบอกว่า

“ก็ไม่แน่หรอก โทษฐานที่ตัดโอกาสมีแฟนของพี่” เขาแก้งแงหย่งเล่นๆ
เท่านั้น แต่อีกฝ่ายย่นจมูกใส่ไม่พอยังตัวดสายตาอีก

“มีนรู้ว่าพี่ฉันว์ไม่ชอบหรอก”

“ก็ไม่แน่ สวยปะละ”

คนถูกถามพยักหน้า

“อ้าว!” เขาอุทาน แล้วก็เห็นมีนาถอนหายใจ

“เชื่อมีนเถอะว่าพี่ฉันว์ไม่ชอบแน่ๆ รู้ไหมคะว่าสองชั่วโมงที่มีนอยู่กับ
เขา เราไม่ได้คุยเรื่องอะไรไกลจากตัวพี่ฉันว์เลย พี่ฉันว์ชอบกินอะไร พี่ฉันว์
มีแฟนหรือยัง พี่ฉันว์ชอบผู้หญิงแบบไหน ชอบผู้หญิงผมยาวหรือผมสั้น
พี่ฉันว์ๆ” คนพูดลอยหน้าลอยตาจนเขาได้แต่หัวเราะ

“ทำหัวเราะไปนะคะ เจอตัวจริงพี่ฉันว์จะต้องหนีแบบมีน รู้ไหมคะ
พอคุยมากๆ เข้ามีนเบื่อ ถ้ามอะไรมามีนเลยบอกไม่รู้ แล้วเขาก็มองมีน
เหมือนมีนทำความผิดใหญ่หลวง แล้วยังพูดอีกนะคะว่า อะไรกันคะน้องมีน
พี่ฉันว์เป็นพี่ชายคนเดียวนะคะ ทำไมเรื่องแค่นี้ถึงไม่รู้ มีนอยากบอกจะแย
ว่าถึงตอบก็อย่าคิดว่าจะรู้ทุกเรื่อง มีนไม่ใช่พี่ฉันว์ อยากรู้มากนักก็ไปถาม
พี่ฉันว์เลยไป”

“นั่นสิ ทำไมไม่ให้เขามาถามพี่เอง ถ้าเจออีกแจกเบอร์พี่ไปก็ได้นะ”
เขาพูดเล่นๆ แต่อีกฝ่ายกลับจริงจังโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน

“ไม่เอาหรอก ลืมเรื่องผู้หญิงคนนี่ไปเถอะ อย่าไปเสียดายความสวย
ของเขาด้วย อย่างพี่ชายมีนน่าจะหาสวยกว่านี้ได้สบาย”

“เข้าใจพูดนะหรานะ” ฉันว์หัวเราะ ท่าทางมีนาจริงจังเหลือเกิน ดู
เหมือนน้องจะคิดว่าเขายอมทำตามทุกสิ่งที่แม่ต้องการ

“มีนพูดจริงๆ นะคะ ไม่ได้พูดเอาใจ อย่างที่มาด้วยกันวันนี้ละ สาวๆ มองตามพี่ฉันตั้งหลายคน มีนเห็น” คนพูดจิกยิ้มกว้าง มีความรักและความภาคภูมิใจอยู่ในดวงตาที่มองพี่ชาย

เขาพยายามมองหาความหวงแบบที่พี่ชายกับน้องสาวซึ่งสนิทกัน มักจะเป็นเวลาที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีเพื่อนหรือแฟน แต่ก็ไม่เห็น

“มีนไม่ได้หวงพี่ฉันนะ แต่มีนเป็นห่วง” เธอย้ำหนักแน่นราวกับรู้ว่า เขากำลังคิดอะไรอยู่

“ถ้าพี่คิดจะมีแฟน พี่จะส่งมาให้มีนเช็กก่อนว่าผ่านมาตรฐานหรือเปล่า ดีไหม” ชายหนุ่มถามไปอย่างนั้นเอง แต่อีกฝ่ายกลับพยักหน้าหงิกๆ อยากรู้เห็นด้วยเต็มที คราวนี้เขาชักเริ่มหนักใจแทนแฟนในอนาคต คงเห็น้อยหน้าดูกว่าจะผ่านด่านห้อง ผ่านด่านแม่ แต่ด่านที่สำคัญที่สุดคือตัวเขา ถ้าผ่านไปได้ แม่กับน้องก็ไม่สำคัญ เพราะเขาเชื่อว่ามาตรฐานสูงกว่าแม่กับน้องอย่างแน่นอน

“แต่แบบที่มีนแล้ววันนี้ มีนไม่ให้อ่านนะ ต่อให้พี่ฉันรักแค่ไหนก็ตาม”

ฉันหัวเราะร่วนทั้งๆ ที่เธอบอกให้เขาลืมๆ ไปซะ แต่ตัวเองก็พูดอยู่นั้น คงซัดใจมากเอาการทีเดียว จะว่าไปนี่ก็ไม่ใช่อะไรครั้งแรกที่แม่พาลูกสาวของเพื่อนมาให้เขารู้จัก มีนาเพิ่งมาเจอและเป็นการเจอครั้งแรกที่ไม่ประทับใจเอาเสียเลย

สาวๆ ที่แม่พามา เขาก็ว่าสวย บางคนสวยมากถึงขั้นชวนตะลึง หน้าทำการงานดี แต่ไม่เชิงไม่ถูกใจ มันเหมือนมีอะไรค้างๆ คาๆ อาจจะเป็นความใกล้ชิดกันเกินไป เขายังสั่นตานั้นเสียด้วย ถ้าเกิดอะไรขึ้นแม่กับเพื่อนจะมองหน้ากันไม่ติด เลยตัดปัญหาอย่าสาหัสสัมพันธ์ต่อดีกว่า

“พี่ฉันว่านั่นสิ ผู้หญิงคนนั้นดูดีจังเลย”

ฉันหันไปมองตาม หญิงสาวรูปร่างระหงในชุดสีเดงมีแถบสีดำคาดเอวก้าวฉับๆ ตามด้วยหญิงสาวท่าทางเรียบๆ จืดๆ และชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ซึ่งหอบข้าวของพะรุงพะรัง คนที่ตกเป็นเป้าสายตาของเขากับน้องหยุดอยู่

หน้าร้านเสื้อผ้าชั้นนำเยื้องจากร้านไอศกรีมที่เขานั่งอยู่ไม่กี่ถนน

“ดูเป็นสาวมั่นมากเลยเนอะ มีนชอบจัง” มีนาพึมพำ

ธันว์วางช้อนในมือลง เท้าคอกสองข้างกับโต๊ะ ประสานมือเหนือริมฝีปากขณะมองร่างสูงโปร่ง เขาประหม่อมรูปลักษณะภายนอกและลอบให้คะแนนอย่างเสียบๆ ในใจ ก็สูงดี ไม่พอมไม่อ้วนเกินไป หน้าอกก็เอ๋อ... ใช้ได้แฮะ เสียตายกระโปรงที่สวมยาวไปนิด แต่ส่วนที่โผล่พ้นชายกระโปรงก็เรียวยาว

แม้จะมีหญิงสาวผิวขาวหลายคนที่มีหน้าใจและเลือกสวมเสื้อผ้าสีแรงๆ แต่จะมีสักกี่คนที่แต่งแต่งจัดจ้่าเกือบทั้งชุด แถมยังสวมรองเท้าสีแดงมันวาว กระเป๋าถือใบใหญ่ที่หิ้วอยู่นั้นก็สีแดง ที่สำคัญมันดูดีและลงตัวเป็นบ้าเมื่ออยู่บนร่างกายสมส่วนของผู้หญิงคนนั้น

ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวถึงกลางหลังแต่ไม่รุงรังเพราะถูกตัดเป็นลอน เปิดดวงหน้าเรียวโชว์ความผ่องเนียนของผิวหน้า เนียนจริงเปล่าไม่รู้ สาวๆ สมัยนี้ไวใจยาก และมันก็ไกลเกินกว่าจะเห็น ริมฝีปากสีแดง ทำจะชอบสีแดงแฮะก็เล่นแต่งแดงเกือบทั้งตัว ไม่น่าสวมแว่นเลย ตาเขหรือเปลวละ เดินอยู่ในร่มแท้ๆ ยังสวมแว่น เขาชักสงสัยเมื่อเห็นอีกฝ่ายสวมแว่นกันแดดขนาดใหญ่ตามสมัยนิยม มันมีไม่ใช่หรือที่มองข้างหลังสวยปานนางฟ้า เมื่อหันมาเท่านั้นโลกพลิกกลับ สวรรค์กลายเป็นนรกเลยทีเดียว

หญิงสาวหันกลับมาพูดอะไรบางอย่างกับหญิงสาวหน้าตาจัดๆ และชายหนุ่มที่หอบข้าวของมากมาย ทำทางชายหนุ่มผู้นั้นเตรียมจะค้ำบางอย่าง แต่สาวชุดแดงก็ไม่เปิดโอกาส พอสาวเจ้าสั่งความเสร็จก็หมุนตัวราวกับเป็นนางแบบบนแคตวอล์กระดับโลกแล้วก้าวเข้าไปในร้าน

หุนดี บุคลิกดี แต่เผด็จการ บ้าอำนาจ ธันว์วิจารณ์ในใจพร้อมกับนึกสงสารชายหนุ่มผู้เป็นลูกไล่ ผู้หญิงอย่างนี้ไม่เคยอยู่ในสเปก เขาชอบผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนหวาน ไม่มีปากเสียง เห็นเขาเป็นฮีโร่เป็นผู้นำเสมอ หรือหากไม่ได้ตามนั้น ก็เป็นคนๆ ที่เดินเคียงข้างเขา ไม่ล้ำหน้า ไม่สวม

ปลอกคอกีให้แล้วลากเขาเดินตามหลัง

คนอย่างฉันนี่ไม่เคยเดินตามหลังผู้หญิง!

ชายหนุ่มหันกลับมาหาน้องสาวและคุยเรื่องสัพเพเหระตามปกติ แต่สายต่ายังวนเวียนไปยังหญิงสาวชุดแดง ก็เหงะ...ถึงไม่ใช่สเปกแต่ก็มองเพลิน ผู้ชายอย่างเขาชอบมองสิ่งสวยงามแบบนี้ มันเป็น 'อาหารตา' ทั่วไป ไม่ใช่ 'อาหารใจ' และนี่ก็เป็นสันดานเสียๆ ที่เขาไม่อยากให้แม่กับเพื่อนของแม่ต้องบาดหมางกัน ด้วยรู้ตัวดีว่ายังไม่พร้อมจะหยุด แม้จะเคยมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เขายอมหยุดเพื่อเธอ แต่ผลลัพธ์ที่ได้คือรอยแผลเป็นในหัวใจ

๒

กันเกรามองสำรวจรูปร่างของหญิงสาวที่ยืนที่หัวกระเป๋าสองข้างซึ่งกำลังหันไปส่งยิ้มให้ชายหนุ่มผู้ยืนอยู่ข้างกัน ก่อนจะหันไปกวาดตามองราวเลื่อน ชั้นวางกระเป๋าสองข้าง ขาเรียวภายใต้ชุดกระโปรงสีแดงตรงไปคว้าเลื่อนแขนยาวเข้ารูปสีน้ำตาลอ่อนรีวดำมีระบายที่คอและแขนออกมาดูขนาดแล้วเดินไปหยิบกระโปรงผ้ากำมะหยี่ยาวคลุมเข่าสีน้ำตาลเข้มขึ้นมาหา

“ชลดามาที่นี่สิ”

คนถูกเรียกยังยืนหันรีหันขวาง กันเกรานิ่งหน้าก่อนจะสาวเท้าเข้าไปหา เสียงรองเท้าส้นเข็มสูงปริ๊ดซึ่งสวมอยู่กระทบพื้นดังเป็นจังหวะ ลูกค้าสองสามคนของร้านหันมามองแต่เธอไม่ใส่ใจ ดึงมือเลขานุการสาวที่คิดว่าคงเป็นเลขานุการที่เฉื่อยชาที่สุดในโลกให้ก้าวเข้ามาในร้าน ดึงกระเป๋าสองข้างที่ชลดาถือแล้วโยนไปทางชายหนุ่มที่ยืนข้างๆ

“คานต์ ถือไว้”

หญิงสาวยิ้มเมื่อเห็นฝ่ายนั้นรีบวางถุงข้าวของลงและยกมือรับกระเป๋ามันไม่หนักเท่าไรหรอกแค่เอกสารไม่กี่แผ่นแต่อยากแก้มากกว่า ใบหน้า

ยิ้มๆ และแวตารู้เท่าทันที่คานต์มองตรงมาทำให้เธอรีบหันหน้าหนี ไว้ใจ
ได้หรือนายคนนี้

“กินอะไรเข้าไปถึงได้เฉื่อยนั้ก” เธอตั้งใจว่าจะไวชชุดใหญ่ แต่เมื่อเห็น
ดวงตาบวมแดงที่ผ่านการร้องไห้มาอย่างหนักก็ลอบถอนหายใจแล้วเอ่ย
เสียงอ่อนลง “ลองชุดนี้หน่อยว่าเป็นไ้”

กั้นกรายื่นเสื้อผ้าให้แล้วร่นหลังร่างเล็กผอมบางเข้าไปในห้องลอง
เสื้อ เมื่อผ้านั้นปิดประตู เธอก็ยื่นกอดอกแล้วเอนตัวอิงผนัง คิดไว้ว่าจะ
ใช้งานชลดาให้หนัก ทำให้วุ่นๆ เข้าไว้จะได้ไม่มีเวลาคิดเรื่องผู้ชายเฮงชวย
คนนั้น

อกหักนะเธอเข้าใจ แต่ต้องไม่เป็นแบบนี้ แบบที่เลขาฯ สาวของเธอ
เป็นอยู่ กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ร้องไห้ตาแดง ทำตัวโหมรๆ มาทำงานทุกวัน
ก็แค่ผู้ชายไม่รัก โลกไม่ได้แตกสลายลงไปสักหน่อย

แต่โลกของผู้หญิงบางคนก็แหลกลาญจริงๆ เวลาผู้ชายที่เรารักไม่รัก
เรารีกต่อไป มันเป็นไปได้ถึงเพียงนั้นอำนาจาพของความรัก และผู้หญิงบาง
คนก็ไม่ยอมปล่อยให้โลกของตัวเองพังทลายฝ่ายเดียวแต่หาทางทำลายโลก
ของผู้ชายคนนั้นด้วย อาจถึงขั้นลงมือฆ่า หรือไม่ก็ตามรวีผู้หญิงคนใหม่

เพื่ออะไร! เธอเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องลดตัวลงไปตบตีแยงชิง เธอ
ไม่คิดจะทำสงครามแยงผู้ชายกับใครเพราะศักดิ์ศรีที่ค้ำคองอยู่ อาจจะเป็น
ศักดิ์ศรีของคนแพ่แต่มันเรื่องอะไรที่ต้องหยิบยื่นช้ยชนะอันสมบูรณแบบให้
คนที่ทำร้ายเรา ปล่อยให้เขากังขาในช้ยของตนเองไม่ดีกว่าหรือ แม่สอนบ่อย
ครั้งเรื่องอย่าให้ใครเห็นความอ่อนแอ

เสียงกลอนประตูลูกกอดอกแล้วประตูห้องลองเสื้อก็เปิด กั้นกรอา
ขยับตัวและมองหญิงสาวที่กำลังเดินออกมา นี่ไ้...ผู้หญิงคนหนึ่งทีโลกดับ
สลาย โลกสีชมพูเสียด้วย

“เงยหน้าขึ้นแล้วยิ้ม ชลดา อย่าให้ใครเห็นความอ่อนแอ โดยเฉพาะ
คนที่ทำร้ายเธอ”

ฝ่ายนั้นแงยหน้าขึ้น ความหมองมัวในดวงตาทำให้กันเกราลอบถอนหายใจ

“ฝน...คือฝนพยายาม”

เสียงกรือและหยาดน้ำที่เอ่อคลอดวงตาคนพูดทำให้เธอยืนมือไปโอบไหล่ หญิงสาวผู้เป็นลูกจ้างเอนตัวเข้าหาและโอบกอดเธอไว้เหมือนเป็นที่พักพิงสุดท้าย

“อย่าร้องให้เขยวนะ ฉันปลอบใจใครไม่เป็น ถ้าด่าละก็ฉันเก่งเลยละ”

เสียงหัวเราะแผ่วเบาตามด้วยเสียงสูดน้ำมูกทำให้กันเกราอดยิ้มไม่ได้

“สุดท้ายใจลึกๆ อย่าให้หน้ามูกเปื้อนไหล่ฉันเขยว” หลังที่เธอลูบเพื่อหวังปลอบประโลมสันนิษฐานแล้วตามด้วยเสียงหัวเราะคราวนี้มันดังกว่าคราวแรก ชลดตาผล่อออกและสูดน้ำมูกอีกครั้ง มีรอยยิ้มบนใบหน้าที่เปื้อนน้ำตา

“ฝนไม่คิดว่าคุณกันจะรู้”

“โอ๊ย เธอเป็นเลขาฯ ฉันนะยะ วันๆ ฉันคุยกับเธอมากกว่าเพื่อนสนิท เธอเดินเข้าออกห้องฉันหลายครั้งต่อวัน เจอหน้าเธอมากกว่าคนในครอบครัวเสียอีก มีอะไรผิดปกติทำไมจะไม่รู้ ฉันไม่ใช่คนตาบอดนี่” เธอถอยหลังห่างออกมาอีกนิด มองคนที่กำลังยกมือปาดน้ำตาแล้วเก็บคำพูดที่จะเอ่ยถึงผู้ชายคนนั้นไว้

เธอคิดว่าเป็นเรื่องดีเสียอีกที่ชลดาเลิกกับนายนั้น ทั้งคู่ไม่เหมาะสมกันสักนิด ผู้ชายคนนั้นปราดเปรี้ยวเกินไป หูตาแพรวพราว เลขาฯ สาวไม่มีทางตามทัน นี่ยังไม่นับเท่าที่เจ้าชู้ที่นายนั้นมีให้เธอ ขนาดเป็นเจ้านายของแฟนนะเนี่ย

ว่ากันว่าไม่มีคนแกร่งคนไหนที่ไร้รอยแผล วันหนึ่งชลดามีแผลในหัวใจแล้วทุกอย่างจะเปลี่ยนใหม่ละ คนบางคนมีแผลเต็มตัวแต่ก็ไม่เคยแกร่งขึ้นเลย

“ใส่ได้พอดีเลยนะ ไหน หมุนตัวหน่อยสิ”

คนได้รับคำสั่งทำตามเหมือนทุกครั้ง มันก็น่าจะดี แต่กันเกรากลับ

รู้สึกไม่สนุก เธออยากให้ชลดาชัดเจนคำสั่งที่ไม่เห็นด้วย ตื้อรั้นนิดๆ หัวแข็ง บ้างบางครั้ง ถ้าเป็นอย่างนั้นมันน่าจะสนุกกว่านี้ แบบนี้มันจืดชืดไร้ชีวิตชีวา เธอชอบความท้าทาย กล้าเสี่ยงกล้าชนคือความเป็นเธอ

“อยากทำอะไรมากที่สุดตอนนี้”

“ฝนหรือคะ”

“ใช่” กั้นเกราบอก พักหน้าและรอฟัง

“ฝนอยากกินเค้ก อยากกินช็อกโกแลต อยากกินไอติม อยาก...”

กั้นเกรานิ้วหน้าแต่ไม่อาจขัดสาวออกหักที่กำลังทำตาลอยขณะพูดถึง ขนมหวานที่อยากกิน เอาน่า...เรื่องอื่นมันขม ขอหวานเรื่องกินก็คงใช้แทนกันได้

“เอ่อ...แล้วมีอะไรอีกไหม”

“มีค่ะ ฝนอยากนอนดูซีรีส์เกาหลีดีๆ ทั้งอาทิตย์เลย”

เออ! ให้มันได้อย่างนี้สิ กั้นเกราไม่คิดเลยว่าจะต้องบำบัดอาการ ออกหักด้วยการกินของหวานเคล้าน้ำตา เพราะถ้าเป็นเธอละก็ จะบอกว่าอยาก ขับรถเร็วๆ ไล่แข่งทุกคันที่อยู่ข้างหน้า ถ้าคันไหนเหย้มมาปาดหน้าเธอก็จะ ปาดกลับ อยากไปกระโดดบันจี้จัมป์ ปีนหน้าผา นั่งรถไฟเหาะแล้วกรี๊ดให้ สุดเสียงลี้กสิบรอบ

แต่...นี่คือชลดา!

“ได้เลย แต่เย็นนี้ฉันมีนัดแล้ว เอาเป็นว่าพรุ่งนี้เช้าต้มกาแฟเข้มๆ ไว้ ฉันจะหิวเด็กก่อนโตพร้อมช็อกโกแลตกล่องใหญ่ๆ ไปให้ ส่วนเรื่องดูซีรีส์นะ โนเวย์...เพราะถึงผู้ชายคนนั้นจะขาดเธอได้ แต่ฉันขาดเธอไม่ได้ เข้าใจไหม”

หยาดน้ำเริ่มคลอดวงตาคณพิง กั้นเกราจึงรีบคล้องแขนพาลูกน้องสาว เดินไปข้างหน้า

“นับแต่วินาทีนี้ไป ฉันจะทำให้เธอเป็นสาวออกหักที่สวยที่สุด มีความสุขที่สุด”

“มันจะเป็นไปได้หรือคะ” ชลดาทามแผ่วเบา

“เป็นได้สิ อยู่ที่เธอจะเป็นหรือเปล่าแค่นั้นเอง”

เมื่อเดินออกมาจากมุมที่กั้นเป็นห้องสำหรับลองเสื้อผ้า กั้นกราก็เห็น คานต์นั่งอยู่ที่เก้าอี้ยาวบุกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้ม มีเอกสารปึกเล็กๆ วางอยู่บนตัก เอียงคอหนีบโทรศัพท์ไว้กับชอกไหล่ มือสองข้างเปิดเอกสารหน้านั้น หน้านี้ คงคุยกับไกรกรัน อาจจะทำล้งโทรศัพท์เร่งให้น้องชายเธอรีบมา เพราะเธอเชื่อไปว่าหากมาช้าจะกวนชื่อของและแจกทุกคนที่เดินผ่าน ป่านนี้ อีกฝ่ายอาจกำลังรีบมาตาลีตาเหลือกไปเอ้เรื่องเสียเงินนะเรื่องใหญ่สำหรับน้องชาย ที่สำคัญทั้งคานต์และไกรกรันรู้ว่าอย่าประมาทกับคำขู่ของเธอ

หญิงสาวเดินไปหยิบเสื้อผ้าอีกสองสามชุด แต่ละชุดล้วนเต็มไปด้วยสีล้วน ไม่ลึ้มหยิบรองเท้าสีเหลืองสดมาด้วยอีกคู่ และเมื่อยื่นให้ชลดาลอง เลขานุการที่เฉื่อยชาที่สุดในโลกของเธอก็ทำหน้าที่เจียนและแย้งเสียงอ่อยๆ

“สีมันสดไปไหมคะ คุณกั้นเลือกแต่สีสดๆ”

ค่อยยังชั่วที่ยังคัดค้านเป็น

“แต่มันเข้ากับสีผิวเธอนะ สีเรียบๆ ก็มี นี่ง้ำน้ำตาล นี่ก็สีม่วงอ่อน ลองรองเท้านี้ดู” กั้นกรารอบให้มีการขัดขึ้นก็จริง แต่ท้ายที่สุดแล้วทุกอย่างต้องเป็นไปตามที่เธอต้องการ

“มันสูง”

“ไม่เท่าไรหรอก หัดใส่ล้นสูงๆ ชะบ้างมันทำให้เราสง่า ลองเดินสิ” ยังไม่ทันจบประโยค กั้นกราก็ต้องเข้าไปประคองอีกฝ่าย “โอเอ๊ย...ชลดา เดินหลังตรงๆ ลี เซ็ดหน้านิดๆ เรื่องบุคลิกภาพต้องหัดรู้ใหม่”

บอกออกไปแล้วก็คิดว่ามีหลายอย่างที่ชลดาต้องหัด โดยเฉพาะ เล่ห์เหลี่ยมทั้งหลาย ยิ่งเข้ามาอยู่ในโลกธุรกิจที่เต็มไปด้วยการพาดพิงทั้งต่อหน้าและลับหลังด้วยละก็ คนชื่อใส่ไว้เพียงสาวอย่างเลขานุการสาวย่อมไม่มีทางรอด

คานต์เงยหน้าจากเอกสารหลังวางสายจากไกรภรณ์ เจ้านายเขากำลัง
เร่งรีบและก่นด่าการจราจรยามเย็นของกรุงเทพฯ ก่อนวางสายยังกำชับให้
เขาขีดขวงการใช้เงินทุกบาททุกสตางค์ที่มากเกินไปจนความจำเป็นของพี่สาว

เมื่อมองเสื้อผ้าหลายชุดที่พนักงานของร้านหอบอยู่ก็คิดว่าสายไปแล้ว
เขาเลยเลือกทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ให้ทำเรื่องอื่นยังง่ายกว่าการขวงไม่ให้กันเถรา
ทำอะไรที่อยากทำ...ถึงตายได้เลยทีเดียว เสี่ยงสองสาวคุยกัน ฝ่ายหนึ่งบอก
ถึงการวางตัว บุคลิกภาพ และอีกฝ่ายก็ได้แต่พยักหน้าหงึกๆ

เรื่องบังคับคนให้ทำตามใจเนี่ยเรื่องถนัดของกันเถรา โดยเฉพาะคน
ที่พร้อมจะยอมอยู่ใต้อำนาจอย่างชลดา ส่วนคนอื่นที่ไม่ใช่ลูกจ้าง เป็นลูกค้า
หรือคู่แข่งทางธุรกิจเธอก็มีวิธีจัดการอีกแบบ ที่เขาเห็นบ่อยๆ คือการพูดจา
กำกวมทั้งนัยไว้ให้คนฟังคิดไปเอง ใครผลิผลามไม่ระวังก็ตกบ่วงที่ดักไว้ได้
ง่าย ก็สัญญาทางธุรกิจนะลองเซ็นชื่อลงไปแล้วมันเอาคืนหรือลบได้ง่ายๆ
หรือ เขาเคยเห็นกับตาและได้ยินกับหูมาแล้ว

ยามนั้นชลดายังไม่เข้ามาทำงาน และเขาก็ตามกันเถราไปพบลูกค้า
ต่างชาติที่สนใจโรงแรมแห่งหนึ่งทางภาคตะวันออก มันเป็นโรงแรมระดับ
สามดาวที่ขาดทุนยับเยินซึ่งหญิงสาวซื้อเอาไว้ ฝ่ายไกรภรณ์มีหน้าที่ปรับปรุง
และบริหารเพื่อยกระดับให้เป็นสี่ดาว เมื่อถึงเวลาที่สมควรจะปล่อยขายก็
เป็นหน้าที่ของนายจ้างสาวอีกครั้ง

ช่วงเวลานั้นเขาจะเห็นกันเถราทำตัวยุ่งๆ บอกปิดนัดของลูกค้ารายนี้
เพราะติดนัดอื่น ทั้งที่จริงๆ แล้วนั่งดูภาพยนตร์ที่ชอบในออฟฟิศ ออกไป
ทำสปาบ้าง ออกไปช้อปปิ้งบ้าง และเมื่อไปตามนัด เขาก็เห็นเธอนั่งนิ่งๆ
มีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าตลอดเวลา ไม่ว่าลูกค้าจะต่อรองขอลดราคาเท่าไร
ขอนั้น ขอนั้น ขอนี้ ขอบไปเถอะ เธอฟังได้แต่ไม่ไหว ก่อนกลับเธอจะพูด
นิ่มๆ ดวงตาพราวระยับแฝงเลศนัย

‘ถ้าเป็นดิฉัน ดิฉันคงรีบตัดสินใจ เงื่อนไซ้ๆ แบบนี้ ดิฉันยอมรับ
ว่ากลัวค่ะ กลัวว่า ‘ใครๆ’ จะคว้าไปเสียก่อน’

หลังจากพูดประโยคนั้นไปยังไม่ทันข้ามวัน คู่เจรจาก็โทรศัพท์มาตอบตกลงนัดเซ็นสัญญา เมื่อไกรกรันรู้เรื่องก็หัวเราะลั่น

‘คงคิดหน้าตาว่า ‘ใครๆ’ นะคือใคร คงมีแต่คุณกันของนายมั่งที่รู้ว่า ‘ใครๆ’ นะ มันไม่มีใครเลย’

ต้องยอมรับว่ากันกรเล่นเกมเก่งและอ่านลูกคำรายนี้ดีกว่าเขาแน่ แต่โยกโย่หวังจะได้โรงแรมไปในราคาต่ำ แต่บางครึ่งเขากับไกรกรันก็ต้องนั่งหายใจไม่ทั่วท้อง ลุ้นจนหัวใจจะวาย แต่หญิงสาวก็กลับมาพร้อมสัญญาที่ไม่เคยทำให้บริษัทขาดทุน

“หัดใส่เสื้อผ้ามีสีสันทะบ้าง ไม่ใช่อะไรก็ขาว ดำ เทา น้ำตาล ห้องทำงานฉันไม่ใช่สุสานหรือศาลาตั้งศพไม่ต้องแต่งตัวอย่างกับไปร่วมงานศพใคร นายไกรก็ยังอยู่กันได้อีกนาน หรือจะใส่ไว้ทุกซีให้นายคนนั้นฉันเห็นด้วยแต่ไม่ใช่หนานเป็นเดือนแบบนี้ เขาไม่มีค่าพอหรอก”

เสียงคนเป็นนายบอกลูกน้องขณะเดินจากเคาน์เตอร์ตรงมาหาเขา ถ้าอยู่ใกล้กว่านี้เขาจะเถียงว่าเธอก็พูดได้สิ คนไม่เคยยกหักนี้ มีแต่เหี่ยวไปหักกอกคนอื่น อ้อ...ยกเว้นรายล่าสุดที่เธอรู้ว่าอีกฝ่ายมีผู้หญิงอื่น ข้อมูลนั้นมาจากการที่เขาสืบเรื่องผู้ถือหุ้นของโรงแรมที่ไกรกรันสนใจ เขาส่งข้อมูลนี้โดยตรงให้เจ้านายสาวและไม่เปิดเผยให้น้องชายของเธอรู้ สาเหตุการเลิกราของทั้งคู่จึงยังเป็นที่สงสัยของคนรอบตัว รู้กันแค่สองคนคือเขากับกันกรา หรือหากจะมีใครรู้เพิ่มคนนั้นน่าจะเป็นพินพา ผู้ที่มีอิทธิพลต่อนายจ้างของเขามากเหลือเกิน

“ฝนจะกลับแล้วล่ะ”

เขาส่งยิ้มและยื่นกระดาษเอกสารให้ มองฝ่ายนั้นเดินออกจากร้านแล้วเปรยขึ้น

“ใจดีจังนะครับ ซื้เสื้อผ้าให้ลูกน้องตั้งหลายชุด”

“เดี๋ยวฉันหักจากโบนัสปีนี้ของชลดา เหมือนตอนที่ฉันซื้อนาฬิกาให้นายแล้วหักจากโบนัสของนายไง” คนพูดปรายตามองยิ้มๆ แล้วโบกมือลา

เลขานุการสาว

ฟังคำตอบแล้วคานต์ก็คิดว่าเขาคงเป็นคนเดียวในโลกที่มีนายจ้าง
เป็นฝาแฝดชายหญิงแล้วกึ่งกพอๆ กัน

“ระวัง!” กันเกราร้องขึ้น

เขามองตามก็เห็นชลดาเดินชนหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่ได้เดินออกมาจากร้าน
ไอศกรีม

“ไปส่งที่รถหน่อย เดี่ยวเดินไปชนใครต่อใครอีกหอก ฉันรอที่ร้าน
กาแฟนั่นนะ”

เขามองตามนิ้วเรียวยาวที่ชี้ไปยังร้านกาแฟแล้วพยักหน้า

“ฉันชักสงสัยว่านายกับนายไกรคิดจะแก้งฉันหรือเปล่า เลยส่งยาย
ซุ่มซำนี้มาทำงานกับฉัน ยายนั่นต้องมาช่วยฉัน หรือฉันต้องช่วยยายน้ำฝน
กันแน่” หญิงสาวบ่นไล่หลัง คานต์ชะงักทำหันมาโบกมือโบกไม้ปฏิบัติเสธ

“ผมเปล่า่นะครับ แต่คุณไกรไม่แน่”

กันเกรามองคานต์ที่ตรงเข้าไปช่วยชลดาเก็บถุงเสื้อผ้าที่หล่นอยู่
บนพื้น คงชนแรงอยู่เหมือนกัน ผู้ชายคนนั้นก็ช่างเดินไม่ดูอะไรเอาเสียเลย
คงมัวแต่คุยกับแฟนสาว ส่วนเลขฯ สาวก็มัวแต่ยกมือยกไม้ลาแถมยังเดิน
ถอยหลังเสียอีก ก็น่าจะรู้ว่าตัวเองซุ่มซำขนาดไหน

เธอเดินเข้าไปส่งกาแฟและนั่งรอ กวาดตามองกลุ่มคนที่เดินผ่านมา
ผ่านไป ห้างสรรพสินค้าคือความสะดกสบายของคนเมืองไปเสียแล้ว มา
ที่เดียวได้ครบทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า ของกินของใช้ การทำธุรกรรมที่
ธนาคาร ไปรษณีย์ มีแม้กระทั่งคลินิกแพทย์ เมื่อเหลือบเห็นร้านขนมไทย
ที่ผู้เป็นอาชอบ จึงขยับตัวจะเดินไปซื้อแต่ไกรกรันเดินเข้ามาหาเสียก่อน

“ไง เจ้” น้องชายเอ่ยทักกลางดิ่งแก้อีที่อยู่อู่ฝั่งตรงข้ามที่สาวมานั่ง

“ฉันบอกก็ครั้งแล้วว่อย่าเรียกเจ้ ฉันไม่ชอบ”

“แต่ผมชอบนี่”

กันเกราถลึงตาใส่ เรื่องของเรื่องก็คือน้องชายอยากกวนประสาทเธอ

เวลาอยู่ด้วยกันมือยังไม่ถืออย่างที่เราจับน้องทำ กวนโมโหกัน ทะเลาะกัน แล้วก็รักกัน พี่น้องคนอื่นๆ คงเป็นแบบนี้เหมือนกัน แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรต่อน้องชายก็ลุกขึ้นไปสั่งกาแฟและขนม

“หิวตายซัก ยังไม่ได้กินข้าวเที่ยงเลย นี่จะถึงเวลาข้าวเย็นแล้ว” น้องชายบ่นแล้วกัดแซนดีวิชที่ถือมาจากเคาน์เตอร์

“ไปตายซักที่อื่นแล้วกัน” กันเกรามองอย่างหมั่นไส้ เธอชวนไปกินข้าวเที่ยงด้วยกันแต่ดันเล่นตัวก็สมน้ำหน้าแล้ว

“โห...เจ้ ไม่ห่วงน้องเลยนะ งอนที่ไม่ไปกินข้าวด้วยหรือไง ถ้ามีแต่เจ้ก็คงไป แต่นี่เจ้เล่นบทแม่สื่อ”

กันเกราเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ยกขาขึ้นไขว้ห้างและแกว่งเท้าเล่น โดนรู้ทันแบบนี้ก็เถียงอะไรไม่ออก ที่ทำไปเพราะสงสารเพื่อน รู้ดีว่าฝ่ายนั้นรักน้องชายเธอมานานแล้ว แต่พ่อเจ้าประคุณก็เล่นตัวนักหนา

“นี่เจ้ แล้วเรื่องที่ทำเป็นไง”

“ถ้าขึ้นเรียกฉันว่าเจ้อีกครั้งเดียว อย่าหวังเลยว่าจะได้มัน” เธอดึงซองเอกสารสีน้ำตาลออกมาโบก เมื่อฝ่ายนั้นยื่นมือมาหมายคว่ำ เธอก็หตมือกกลับและกอดซองนั้นไว้แนบอก

“ส่งมาดูหน่อยสิ” ไกรกรันสั่งพร้อมกระดิกนิ้วชี้เรียก

“ไม่” กันเกราเองก็ส่ายนิ้วชี้ไปมาเช่นกัน แถมด้วยการส่งยิ้มยั่วโมโห

“พี่กัน...ขอดูหน่อยนะ...นิดเดียว” ไกรกรันกุมมือสองข้างไว้ใต้คางและส่งแวตาวิงวอนไปให้คนเป็นพี่

“กะล่อนได้ไล่เลยนะยะ มันต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ถ้าแกตกลงจ่าย ฉันก็จะยื่นซองนี้ให้” บอกออกไปแล้วกันเกราก็ทำปากบึ้งเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้น

“มีผู้ถือหุ้นอีกรายบ่นว่าอยากขาย ผมจะลองถามดู เขาเป็นอาสาสมัครของผมนี้แหละ ผมคุยได้ นี่ผมทำเพื่อคุณกันนะครับ เป็นคนอื่นผมไม่ทำเด็ดขาด”

‘เป็นเกียรติของกันจริงๆ ค่ะ ว่าแต่ว่า...’ เธอแก้มองเอียงคอดนิต ชม้าย
ชายตาหน้อย ‘ผู้ถือหุ่นรายนี้คือใครคะ’

แม้จะตกใจไม่น้อยเมื่อได้ยินชื่อเจ้าของหุ่น แต่เธอก็ยังยิ้มหวานและ
เอื้อเสียงหวานยิ่งกว่ารอยยิ้ม

‘คุณอย่าเพิ่งบอกเธอ นะคะว่ากันสนใจ แค่เลียบเคียงดูว่าเธอจะยอม
ขายหรือเปล่า’

‘เอ...ทำไมล่ะครับ ผมว่าแค่เอ่ยชื่อคุณกันหรือบอกว่าเคแอนด์เค ก็รู้ป
สนใจ เธอคงรีบขายทันที’

‘แหม...กันยังไม่อยากให้เธอทราบนี่คะ’ เธอทำเสียงคล้ายผู้หญิงซึ่งอน
เอาแต่ใจเล็กน้อย แต่เมื่อเห็นสีหน้าเคลือบแคลงใจของอีกฝ่ายก็ตัดสินใจ
โน้มตัวเข้าไปใกล้อีกนิดหนึ่ง เอ้อมมือไปกุมมือใหญ่ที่วางอยู่บนโต๊ะแล้วบิ
เบาๆ ‘นะคะ...กันขอร้อง’

ใช้เพียงน้ำเสียงอ่อนหวานเท่านั้น เธอยังส่งแววตาของผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่แผ่รอความช่วยเหลือจากชายหนุ่มผู้แสนดีเช่น ‘เขา’

‘ก็ได้ครับ ผมตามใจคุณกันทุกอย่าง’

‘ขอบคุณมากเลยคะ’

ปานนี้นายซึกอนันจะรู้ไหมนะว่าเธอต้องฝืนใจแค่ไหนที่ปล่อยให้เขา
กุมมือหรือทำตาเชื่อมใส่ เธอปล่อยให้เขากุมมืออยู่สามวินาทีไม่ขาดไม่เกิน
แล้วค่อยๆ ดึงมือออกอย่างนุ่มนวล พร้อมกันนั้นก็ไม่มีแสดงอาการ
ขวยเขินเล็กน้อย และเชิญชวนให้เขาลืมรสอาหารบนโต๊ะ

นายนั้นคงเสียวริมฝีปากอยู่ในใจ คิดว่าเธอเป็นหมูในอวย เสียใจด้วย
ที่กันกราไม่ใช้หมูในอวยของใคร!

“เท่าไร”

เสียงของน้องชายดึงกันกรากลับมาที่การต่อรองระหว่างสายเลือดอีก
ครั้ง หญิงสาวไม่ตอบแต่ชูนิ้วชี้ขึ้น

“หนึ่งร้อย” ไกรกรันเอ่ยกลัวหัวเราะอย่างที่เขาตัวก็รู้ดีว่าราคาที่ได้ให้

มันน้อยเกินไป

กันเกราทำปากเบี้ยแล้วเอามือลง

“หนึ่งพัน” ไกรกรันขยับราคาขึ้นอีก คนเป็นที่ถอนหายใจก่อนเอ่ย

“หนึ่งล้าน” เมื่อบอกเสร็จก็ดึงจานที่วางอยู่ตรงหน้าห้องชายเข้ามาใกล้ แล้วก้มหน้าจัดการกับขนมชิ้นเล็กๆ ในจาน

ไกรกรันมองพี่สาวเขม็ง ในขณะที่เดียวกันก็เริ่มเคาะนิ้ว พยายามคิดว่าอะไรกันแน่ที่กันเกราต้องการ ใ้เงินหนึ่งล้านนี้ต้องเป็นตัวหลอก ถึงจะเป็นฝาแฝดกันแต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะรู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ เขาวางใจในความซับซ้อนในหัวใจรวมกับอารมณ์ของผู้หญิง อาจจะเพราะพ่อเลี้ยงก็เป็นได้ที่สอนให้พี่สาวเขาเต็มไปด้วยเหลี่ยมเล่ห์ หรือแม่ที่สอนลูกให้เหมือนตัวเอง ชายหนุ่มแหม่มปากนิดๆ ลอบถอนหายใจเมื่อนึกถึงแม่

“รู้ใช้ไหมว่าฉันต้องไปปารีส”

เขาพยักหน้า จำได้ว่ามีงานประชุมเกี่ยวกับธุรกิจด้านโรงแรมของฝรั่งเศส เขากับกันเกรากำลังมองหาช่องทางที่จะพาเคแอนด์เค กรู๊ป แทรกเข้าไป เมื่อรอให้อีกฝ่ายพูดต่อ พี่สาวกลับหยุดอยู่แค่นั้นแล้วสวนใจขนมในจาน

มันเป็นกลวิธีเก่าๆ ที่เขารู้ว่ากำลังจะมีข้อเสนอใหม่ๆ มาให้เลือก มันควรจะเป็นเงินหนึ่งล้านกับอะไรดี น่าจะเป็นตัวเครื่องบินเพิร์สคลาส ถ้าจ่ายเองกันเกราจะนั่งชั้นประหยัด แต่ถ้าคนอื่นจ่ายละก็ เธอจะร้องขอเพิร์สคลาสหรืออะไรก็ได้ที่พิเศษ ชั้นหนึ่ง หรุหร่า แล้วยังมีหน้ามาบอกว่าเขางกใครกันแน่ทั้งก

“เพิร์สคลาสไปกลับปารีส โอเคไหม” คนเป็นห้องตัดสินใจยื่นข้อเสนอเสียเอง กลัว...ว่าพี่สาวสุดที่รักจะขอทัวร์ยุโรปทุกประเทศ มันต้องใช้เวลาและใช้เงินมากโข เขาอาจจะคิดมากเกินไปแต่เชื่อว่ามันทำได้ และเขาก็ไม่อยากเสี่ยง

“แลกกับหนึ่งล้านเนี่ยนะ” พี่สาวถามกลัวหัวเราะ

“เท่านี้ก่อน”

ไกรกรันพยายามบอกตัวเองว่าอย่าใส่ใจกับท่าที่เป็นต่อของกันเกรา ใ้ท่ากอดอก ทำหน้ายิ้มๆ ตาแพรวพราวมีร่องรอยขำขันเหมือนเขาเป็นตัวตลก อ้อ...แล้วก็ไ้กิริยากระดิกเท้าไปมานี้ก็ ดูเหมือนพี่สาวเขาจะรู้ทุกวิธีที่กวนโมโหคน คงรู้แน่สิว่าคนใดที่ใช้อารมณ์ตัดลึนใจ คนนั้นก็เตรียมตัวฟังได้เลย

“ถ้าได้โรงแรมที่ภูเก็ต เอ่อ...” เขาหยุดทบทวนความคิดอีกที แต่พอเห็นคิวเรียวยาวขึ้น ท่านั่งเท้าคางกับรอยยิ้มชนิดๆ ที่แต้มบนใบหน้าของพี่สาว ไกรกรันก็ถอนหายใจแล้วเบือนหน้าไปทางอื่น ศานต์มันไปไหนวะ ทำไมไม่อยู่ช่วยกันคิด

ไ้เรื่องเสียเงินเสียทองให้พี่สาวนะไม่เท่าไรหรอก ททรัพย์สมบัติที่มีถ้าไม่อยู่ที่เขาก็อยู่ที่กันเกรา มันไม่สำคัญหรอกว่าอยู่ที่ใคร เพราะเธอจะไม่ยอมปล่อยให้เขาลำบาก และเขาก็คิดเช่นเดียวกันกับเธอ แต่เรื่องเสียเงินนี่มันเรื่องใหญ่

“ก็ถ้าได้โรงแรมที่ภูเก็ตมา ทำใหม่แล้วขายจะแบ่งกำไรให้ลิบเปอร์เซ็นต์” แค่ลิบเปอร์เซ็นต์และมันก็อีกหลายปีกว่าจะถึงเวลานั้น กันเกราอาจจะลืมไปแล้วหรือไม่ก็ไม่อยากได้แล้ว อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้เสมอกับผู้หญิงที่ชื่อกันเกรา

“ยี่สิบ” พี่สาวต๋อรอง และเขาก็ไม่มีวันยอมแพ้

“สิบห้า”

กันเกรายังเสียบ มันเป็นความเสียบที่ชวนอึดอัด เขาชอบวัดใจกับคนอื่นก็จริงแต่ไม่ชอบวัดใจกับพี่สาวตัวเอง

“ก็ได้ๆ ให้สามสิบเลย นี่ขึ้นมาอีกเท่าเลยนะ...จบ”

“หกสิบ” กันเกราบอกหน้าตาเฉยทำให้น้องชายเริ่มโมโห

“เฮ้ย! อย่างงี้ก็ไม่จบสักทีสิ” เขาโวยอย่างเหลือทน ก็ดูพี่สาวทำ “พอผมขยับขึ้นให้ พี่ก็ขยับหนี”

“มันจะจบถ้าแกขยับตัวเลขให้ตรงกับฉันตั้งแต่แรก แต่การที่แกพยายามจะเอาชนะฉัน มันทำให้ฉันได้มากกว่าที่อยากได้ เพราะจริงๆ แล้วฉันต้องการแค่เพิร์สคลาส์ไปกลับปารีส” คนพูดยื่นซองสีน้ำตาลที่เขาอยากได้แต่แรกให้ “เอาไปเลย อยากได้นักนี้ แล้วจ่ายค่ากาแฟให้ด้วย ไปละบอกอากาศด้วยว่าวันนี้ไม่กินข้าวบ้าน ฉันต้องฉลองล่วงหน้าสำหรับกำไรที่แกแบ่งให้ฉัน”

“เดี๋ยวกู” เขาริบเรียกอีกฝ่ายไว้เมื่อเปิดซองออกมาแล้วมีแต่ใบเสร็จจําอาหาร ค่าทำเล็บ ทำผม ทำสปา มันอะไรอะเหี้ย “ไหนล่ะสัญญาซื้อขายหุ้น โบหูน”

“ฉันจะให้เมื่อแกจัดการบิลพวกนี้เรียบร้อยพร้อมกับเซ็นสัญญาแบ่งผลกำไรสามสิบเปอร์เซ็นต์ให้ ฉันไม่ต้องการสัญญาปากเปล่าะน้องชาย” กันเกราส่งยิ้มหวานให้น้องแล้วเดินจากไป

ให้มันได้อย่างนี้สิ! ไกรกรันย์ดบิลเรียกเก็บเงินใส่ซองแล้วโยนลงบนโต๊ะอย่างหงุดหงิด เขามองตามหลังพี่สาว ไม่ว่าผู้คนจะพลุกพล่านแค่ไหน กันเกราก็ยังก้าวฉับๆ อย่างมั่นใจ ไม่ว่าชายหรือหญิงต่างก็เหลียวมองสาวชุดแดง พี่สาวเขาก็เป็นอย่างนี้ ไม่ว่าเมื่อไรก็โฉบเฉี่ยว สะดุดตา เร็ว และแรงจัดจ้านเหมือนรถสปอร์ตที่เธอขับ

นี่เขาไซคอดีหรือไซคร้ายกันแน่วะ

เสียงแตรรถดังลั่น ชายหนุ่มผู้เดินอยู่บนถนนนครโอดดลหลบขึ้นไปบนฟุตบาททาก่อนที่รถสปอร์ตสีดงชาติดิสโก้แดงจะวิ่งฉิวเฉียดร่างไป ดวงตาคมภายใต้แว่นกันแดดสีดำมองตามโลโก้รูปม้าฝอยของ คิวซ์ซ่มขมวด มุมปากกตลิกอย่างไม่พอใจ

ธันวัดตัดสินใจเปลี่ยนจุดหมายของตนเองจากม้านั่งไต้ร่มไม้เพื่อรอเพื่อนเป็นการวิ่งตามรถสีแดงเจ็ดจําทำหายแสงตะวัน และที่สำคัญไม่ว่าคนขับจะเป็นหญิงหรือชายก็ทำหายอารมณ์เขา ยิ่งนัก รถคันนั้นแล่นเข้าไป

จอดสนิทในลานจอดรถ แต่เจ้าของรถยังไม่ก้าวออกมา เขายืนกอดดอกมอง อยู่ไต่ร่มไม้ อยากเห็นหน้าคนที่บีบแตรเสียงดังในเขตโรงพยาบาล

ไม่นาน ร่างสูงโปร่งของหญิงสาวคนหนึ่งก็ก้าวออกมาพร้อมกับคุย โทรศัพท์ไปด้วย ดูท่าทางแล้วคงจะมีเรื่องซัดใจอะไรสักอย่าง เธอปิดประตู ดึงโครม แถมยังยกเท้าเตะเศษใบไม้ที่ร่วงอยู่บนพื้นอีกต่างหาก กิริยาท่าทาง ที่เห็นมันคุ่มๆ แะะ แล้วฝายนั้นก็หันหน้ามา ธันวาคมกว้าง...แม่สาวชุดแดง จอมเผด็จการของมินาเื่อง

หญิงสาวชะงักคงจะมองเห็นเขาแล้ว หลังจากนั้นไม่กี่วินาทีก็หยุดคุย โทรศัพท์ และเดินตรงมาทางเขา ชายหนุ่มยืนหนึ่งจับตามองคนที่เดินเข้ามา ใกล้อยู่จนจนกระทั่งอีกฝ่ายหยุดยืนตรงหน้า

วันนั้นหญิงสาวดูแปลกตาไปมากด้วยว่าผมสีน้ำตาลตัดเป็นลอนซึ่ง ปล่อยสลายในวันนั้นถูกเปลี่ยนเป็นสีดำเข้มและขมวดไว้ด้านหลังหลวมๆ มี ปอยผมเล็กๆ เคลี่ยอยู่ข้างแก้ม ชุดกระโปรงสีแดงเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าซาติน สีชมพูหวานมีระบายรอบคอกับกางเกงขายาวทำส่วนสีน้ำตาลเข้ม แวน กั้นแดดอันเบ้อเริ่มน่าจะเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

“ว่าไงคุณ” หญิงสาวเอ่ยทักก่อน แต่อีกฝ่ายยืนกอดอกหุบปากเงียบ กันเกราดอนหายใจก่อนจะเริ่มร่ายยาว “คุณยื่นรื้อเพื่อจะวิจารณ์การขับรถ ของฉันใช่ไหม”

รู้ตัวเหมือนกันแะะ ธันวาคมยืนกอดดอกมองหญิงสาวคันอะไรบางอย่าง ในกระเป๋าทิ้งใบใหญ่สีน้ำตาล มือคันและปากก็พูดไม่หยุด

“ฉันมีใบขับขี่ สอบด้วยตัวเองทั้งปฏิบัติและข้อเขียน รู้ตัวว่าถนนมี ให้รถวิ่ง พุทพาทมีให้คนเดิน”

“แต่บีบแตรลั่นในเขตโรงพยาบาลเนี่ยนะ” เขาบอกออกไปแล้วก็ เหลือบมองจมูกโด่งของหญิงสาว ใจจริงธันวาคมอยากดูหน้าคนขับเท่านั้น แต่ หากสาวชุดแดงจะชวนต่อปากต่อคำเขาก็ยินดี ผู้ชายคนไหนบ้างไม่สนุก กับการต่อปากต่อคำกับผู้หญิง เอ่อ...สวยและตึงดูดีใจ

“ฉันบีบแตรแค่ครั้งเดียวเพื่อเตือนคนโง่ๆ บางคนทีเดินอยู่กลางถนน ที่นั่นมันพื้นดินนะคะคุณนักบินไม่ใช่ท้องฟ้าที่คิดจะบินไปทางไหนก็ได้” คนพูดเงยหน้ามองคนโง่ๆ ที่คงไม่ใช่ใครอื่น

เธอคงคาดเดาอาชีพเขาได้จากเครื่องหมายมากมายบนชุด ชันว์ขยับตัวเอนหลังพิงต้นไม้ เอียงคอมอง รู้หรือกว่าทำนั่นมันยียวนแค่ไหน แต่แล้วไง...เขาตั้งใจกวณประสาทคนบางคน

“เข้าใจอะไรผิดไปแล้วคุณผู้หญิง ท้องฟ้ากว้างก็จริงแต่ใช้ว่าจะขับเครื่องบินไปทางนั้นทางนี้ได้ตามใจ เราก็มีเส้นทางการบินของเราเหมือนกัน มีเจ้าหน้าที่จราจรทางอากาศคอยดูแล ถ้าต่างคนต่างบิน เครื่องบินคงชนกันวันละหลายรอบ”

“อ้อเธอ...”

ชันว์มองคนที่เอ่ยเสียงสูง ทั้งน้ำเสียงและท่าทางลอยหน้าลอยตาชวนหมั่นไส้ ผู้หญิงคนนี้ก็กำลังกวนโมโหเขา แต่...ชายหนุ่มยิ้มอยู่ในใจ เขาจะไม่ยอมให้เธอประสบความสำเร็จง่ายๆ หรือ

“บังเอิญไม่เคยขับเครื่องบินและไม่คิดจะขับ ไม่มีความจำเป็นต้องไปหัดขับเครื่องบินด้วย แต่ก็นั่นแหละ ขนาดอยู่บนพื้นดินยังเที่ยวเดินแฟนฟ่านกลางถนน เกิดบินอยู่ดีๆ นี่ก็อยากแหกกฎเปลี่ยนเส้นทางเสียเองจะทำยังไง” คนพูดก้มหน้า มือเปิดกระเป๋าตังค์ใบยาวสีครีมแล้วดึงบัตรอะไรบางอย่างออกมา

ชายหนุ่มเดาว่าคงเป็นใบขับขี่ ยิ่งมองเลี้ยวหน้าและท่าทางของเธอ เขาก็ยิ่งรู้สึกคล้ายคลึงคลาเหมือนเคยรู้จักมาก่อน มีนาบอกว่าเขากับผู้หญิงที่พูดไม่หยุดคนนั้นเคยลงสัมภาษณ์ในนิตยสารฉบับเดียวกัน วันที่เจอสาวชุดแดงผู้ปราดเปรียวครั้งแรก น้องสาวเขาก็พิมพ์ตลอดทางกลับบ้านว่า คำนหน้าคำนตาก็ฝ่ายเหลือเกิน พอถึงบ้านก็ตรงดิ่งไปรื้อกองนิตยสาร และนิตยสารฉบับนั้นให้เขาดู

‘กันเกราค่ะ เธอชื่อกันเกรา’

กันเกรา ชื่อว่าแปลกแล้ว นิสัยยังแปลกอีกด้วยแฮะ

“อย่าลืมนะว่ายังมีหลายชีวิตที่ต้องรับผิดชอบ นี่คุณ... ฟังอยู่หรือเปล่า”

กันเกราถามเสียงห้วน ก่อนจะโบกมือไปมาตรงหน้าชายหนุ่ม

“ฟัง”

ธันว์ตอบอย่างขบขันที่ไม่อยากยอมรับหรือว่านอกจากใจลอยคิดเรื่องอื่นแล้ว เขายังเพลินกับการมองริมฝีปากอímเต็มเคลือบสีชมพูอ่อนขยับไปมา ว่าแต่... ต้องรับผิดชอบอะไรวะ หลายชีวิตเสียด้วย มั่วไว้ก่อนละเว้ย

“ผมรู้ว่ายังมีหลายชีวิตที่ต้องรับผิดชอบ” แล้วไงต่อดี “เวลาขึ้นบินผมไม่เคยประมาท ไม่เหมือนคนบางคนสอไปซบซีเองก็จริง แต่ไม่ปฏิบัติตามกฎ ขับรถเร็ว บีบแตรมั่วซั่ว และเถียงข้างๆ คุณ”

“จันว่า...”

“ไปซบซีใช้ไหม ไหนดูสิ” ชายหนุ่มดึงไปซบซีจากมือหญิงสาวมา แต่ผายนั่นนิ่งไว้ “ปลอมหรือเปล่าถึงไม่ยอมให้ดู”

พอถูกแหงเข้าหน่อยกันเกราก็ยอมปล่อย

“ใกล้หมดอายุแล้วนี่ ต่อครั้งหน้าคงได้หรือก” ธันว์พูดพลางก้มลงมองไปซบซีในมือ อ่านชื่อ นามสกุล วันเดือนปีเกิด จำนวนอายุแล้วยิ้มอยู่ในใจ

“พี...”

“จันไม่มีน้องหน้าตาแบบนี้ ไม่ต้องเรียกพี เอาบัตรคืนมาแล้วที่หลังก็หัดเดินบนฟุตบาทบ้าง” กันเกราดึงไปซบซีกลับมา เมื่อเห็นชายหนุ่มยิ้มในหน้า ท่าทางแปลกๆ ก็ตัดเสียงถาม “ยิ้มอะไร ข้าอะไรนักหนา”

“ก็แค่สงสัยว่าเป็นน้องทำไมหน้าแก่จัง”

น้ำเสียงกั้วหัวเราะทำให้กันเกราสำรวจใบหน้าของชายหนุ่ม... ก็ไม่เห็นจะแก่ หรือแวนกันแดดปิดรอยตีนกาไว้ เขาคงอายุน้อยกว่าเธอไม่กี่ปีั้ง แม้จะหน้าตางั้นๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าบุคลิกของนายนี้ดึงดูดสายตาสาวๆไม่น้อย ดูแล้วก็ไม่น่าจะเป็นคนห้บถมตัวเอง แล้วทำไม...

“กัน มาแล้วหรือ”

กันเกราละสายตาจากชายหนุ่มตรงหน้าหันไปยังต้นเลียง จึงเห็นเพื่อนสาวกำลังเดินมาหา

“ว่าจะโทร.หาพอดีแต่เดินมาเห็นรถสีแดงแจ๊ดและไม่เหมือนใครของแกก่อน ฉันเลย...อ้าว! พี่ฉัน มาทำอะไรคะเนี่ย เออ...ใช้สิ หยาลิมไปว่ามาตรวจสุขภาพที่ไร เราสองคนเจอกันทุกที”

กันเกรามองคนทั้งสองคุยกันด้วยท่าทางสนิทสนม พี่ฉัน...นริสราเรียกเขาว่าพี่ ถ้าฉันเขาก็ต้องเป็นพี่เธอด้วย แล้วน้องที่ว่าหน้าแกคงจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจาก...

“พี่ฉัน” กันเกราเรียกเสียงซุ่ม

“ครับ” คนถูกเรียกขานรับและยิ้ม เป็นยิ้มที่มองอย่างไรมันก็คือยิ้มขบขัน และเธอก็เป็นตัวตลกให้เขาหัวเราะ

“แต่เมื่อก็คุณ...”

“ผมแทนตัวเองว่าพี่ แต่คุณไม่ยอมฟัง ไม่ยอมให้ผมพูดจนจบ แล้วก็ทักท้วงเอาเองว่าตัวเองแก่กว่า” ฉันอธิบายอย่างสุขุม น้ำเสียงไม่สื่ออารมณ์ใดๆ

“แล้วคุณยังบอกว่าฉันหน้าแก่”

ฉันถอนหายใจยาวก่อนจะอธิบายต่อ

“ก็คุณว่าผมเป็นน้อง ผมก็คิดว่าน้องอะไรทำไมหน้าแก่ ผมหมายถึงตัวเองครับที่หน้าแก่ หรือคุณคิดว่าคือคุณ” ชายหนุ่มยิ้มถามด้วยสีหน้ายิ้มๆ

กันเกรามองคนพูด แม้ว่าอยากกางเล็บตะกุยหน้าเขามากเพียงใด แต่ก็พยายามบอกตัวเองให้หนึ่งก่อนจะเอ่ยเสียงหนักๆ

“กะล่อน”

“คำชมหรือครับ”

“คำด่า” ดุสิ...นายนี้โรคจิตหรือเปล่า ถูกด่าแล้วยังยิ้ม

“เอ่อ...คือ หยาเข้าใจถูกไหมว่าสองคนรู้จักกัน” นริสราพยายามเอ่ยแทรก กันเกราหันไปมองเพื่อนแล้วตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

“ไม่รู้จัก”

“พี่รู้จักครับ”

“ฉันไม่เคยรู้จักคุณ อย่ายั่ว” กันเกราหันขวับมาเอ่ยกระแทกเสียง แต่ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะไม่สะทกสะท้านแล้วยกไหล่

“คุณไม่รู้จักผมก็จริง แต่ผมรู้จักคุณนี่ครับ”

กันเกราสูดลมหายใจลึก ปากแหม่นสนิทและเอียงคอมอง นีมันยังงัน เมื่อแรกเธอพยายามกวโนโหเขา แต่ตอนนี้กลายเป็นว่าเขากำลังกวโนโหเธอ และก็แย่ตรงที่ชายหนุ่มทำได้เสียด้วย ฟังสิ...นายนี้พล่ามชื่อ-นามสกุลของเธอ แล้วยั้ววันเดือนปีเกิด ที่อยู่ คงรู้แค่นี้ละ ก็ในใบขับขี่ที่เธอยื่นให้มันมีแค่นี้

“ทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เอ่อ...เกี่ยวกับโรงแรม ต้องให้บอกหมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนด้วยไหมครับ”

“อู๊ย ไม่ต้องก็ได้ค่ะ เนอะกัน” นริสราบอกเสียงสูง ดวงหน้ายิ้มแย้มพยายามอย่างที่สุดเพื่อไม่ให้เกิดการปะทะ

“บอก” กันเกราเอ่ยขึ้นพร้อมยกใบขับขี่ในมือขึ้นดู ชูเป็นนิ้วว่ายั่วยั่วเด็ดขาด ก่อนจะพยักหน้าให้อีกฝ่ายบอกหมายเลขบัตรประชาชน และเขาก็บอกอย่างช้าๆ ชัดๆ เบื่งๆทุกตัว

“ถูกปะ ไหนๆ เอามา นี่ ขออีกทีสิพี่ธันว์” นริสราแยงใบขับขี่จากมือเพื่อนมาถือ

เสียงหัวเราะซ้าๆ เช่นเดิม แต่ฟังยังงันเกราก็คิดว่ามันไม่เหมือนกับที่เขาเอ่ยเมื่อครู่ ฟลุกละสิ บังเอิญเน่อๆ มั่ว!

“เอ๊ะ! อย่าบอกนะว่าพี่ธันว์บอกจากหลังไปหน้า”

กันเกราปรายตามองเพื่อนสาวอย่างเคืองนิดๆ

“ใช่ครับ พี่บอกหมายเลขย้อนจากหลังไปหน้า” ชายหนุ่มรับคำ ตาม

ด้วยเสียงกรีดกร่ำตบขอบความประหลาดใจและคำชมของนริสรา

“ให้ตายสิ...สมองผู้ชายคนนั้นทำด้วยอะไรกัน แม้จะชื่นชมอยู่บ้างแต่
กันเกราไม่แสดงออกให้ชายหนุ่มได้ใจ เมื่อหันไปมองและเห็นฝ่ายนั้นมอง
มาทางเธอยิ้มๆ เธอก็ตอกกลับหน้าตาเฉย

“กวนประสาท”

“คราวนี้คงเป็นคำชมนะครับ”

“คราวนี้ก็เป็นการด่า”

“เอ่อ...สองคนนี้มีอะไรที่ยังเคลียร์ไม่ได้หรือเปล่าคะ ย่าหยาขอเป็น
คนกลางช่วยตัดสินดีไหม” นริสราเอ่ยแทรก มองหน้ากันเกรากับธันว์สลับ
ไปมา

“ไม่ใช่เคลียร์ไม่ได้ แต่คนบางคนผิดแล้วไม่ยอมรับผิด” กันเกราบอก
แล้วเล่าเรื่องราวๆ ให้ฟังโดยมีธันว์เอ่ยแทรกเป็นระยะในเหตุการณ์ที่เธอ
สนใจละเอียด เช่น เธอขับรถเร็วกว่าที่ควรจะเป็น และการที่เธอบีบแตรรถ
เสียงดัง

“เอางั้นะคะ พี่ธันว์ผิดโทษฐานที่มีพฤติกรรมให้เดินแต่ไม่เดิน”

ให้มันได้อย่างนี้สิเพื่อนรัก...กันเกราส่งยิ้มเยาะให้ชายหนุ่ม คราวนี้รู้
แล้วละสิว่านริสรานะเพื่อนใคร แต่เธอกระหึ่มใจในชัยชนะได้ไม่นาน เมื่อ
ได้ยินเสียงเพื่อนบอกต่อ

“ส่วนกัน แกก็ผิดเหมือนกัน ไม่ควรขับรถเร็วและบีบแตรเสียงดังใน
เขตโรงพยาบาลนะจ๊ะ โอเคนะคะ ต่างคนต่างผิด คราวนี้ก็แยกย้ายกันได้
ไปเถอะกัน ไปนะคะพี่ธันว์” นริสราโบกมือให้ชายหนุ่มรุ่นพี่ และดึงแขน
เพื่อนสาวให้เดินตามก่อนจะมีเรื่องอื่นให้ถกกันต่อ เช่น ถึงจะผิดเหมือนกัน
แต่คงผิดไม่เท่ากันแน่ๆ

“ปล่อยได้แล้วย่าหยา ฉันไม่ถลันไปชกหน้าเขาหรอก บ้าจริงๆ เลย
เจอนักบินมาก็หลายคนแต่ไม่เคยเห็นใครแย้ กวนประสาทอย่างนายนี้เลย”
กันเกราบ่นขณะก้าวตามเพื่อนไปยังลานจอดรถ

“พี่ธนูวีไม่แยแ่ขนาดนั้นหรือก เป็นคนดีนะ เอ่อ...ก็ใช้ได้ ฟังพาได้”

ฟังเพื่อนแก้ตัวให้ผู้ชายกวนๆ คนนั้นแล้ว กันเกราก็สาวเท้าก้าวนำหน้าและหันกลับมามจนนริสราชะงัก

“เขากำลังตามจับแกใช่ไหม”

“เปล่า” นริสราปฏิเสธทันควัน

“นั่นก็เคยจับ เคยหว่านเสน่ห์ใส่ด้วย ใช่ไหม” กันเกราตั้งคำถามใหม่และจ้องหน้าเพื่อนซมิ่ง อีกฝ่ายก้มหน้าหลบตาไม่ตอบแต่เดินอ้อมท้ายรถไปยืนรออีกฝั่งก่อนจะเร่ง

“ไปเถอะ กินไรดี หิวมากเลยนะเนี่ย”

แหงเลย...นายนั้นจับนริสรา ผู้หญิงน่ารักๆ อย่างเพื่อนเธอ นายนั้นคงไม่ปล่อยผ่านไปง่ายๆ หรือก ฟังที่เขาพูดกับเพื่อนสาวก็ครบๆ ทุกคำ รู้จักใช้น้ำเสียงเสี้ยด้วย ไม่ใช่ผู้ชายธรรมดาเลยนะเนี่ย กันเกราหันกลับไปมองชายหนุ่มอีกครั้งก็เห็นฝ่ายนั้นกำลังมองตรงมาเช่นกัน จึงหมุนตัวกลับ ไม่อยากมองนานให้เสียสายตา

๓

นริศรามองเพื่อนสาวที่นอนคว่ำบนพรมนุ่ม ข้างกายมีกองนิตยสารหัวนอกซึ่งล้นแล้วแต่เน้นเรื่องแฟชั่นและการใช้ชีวิตของหญิงสาวยุคใหม่ เมื่อเดินเข้าไปใกล้จึงพบว่าคนที่นอนคว่ำอยู่นั้นหลับสนิท มือข้างหนึ่งวางทับเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุน

หญิงสาวส่ายหน้าแล้ววางข้าวของในมือลงบนโซฟาหนังสีครีม เธอนั่งคุกเข่าค่อยๆ ดึงเอกสารออกจากมือเพื่อน ใครจะคิดว่ากันเกราสาวสังคมผู้เฉิดฉายแทบทุกงานจะหลับคอพับค่ออ่อนอย่างสิ้นท่าแบบนี้ แม้ว่าจะหลับบนพรมหนานุ่มราคาสูง แต่ร่างที่นอนอยู่นี้ดูหมดฤทธิ์สิ้นมาตนางพญาที่พนักงานเคแอนด์เค กรุ๊ป ทุกคนต่างครั่นคร้าม

เอกสารวิเคราะห์การลงทุนยังไม่ทันถูกดึงพื้นมือ มือเธอก็คว้าเอาไว้เสียก่อน นริศรามยิ้มเมื่อเห็นเพื่อนบรีอตามองก่อนจะงัวเงียลุกขึ้นหนึ่งผมแผ่ยุ่งเหยิง

“ทำไมมาเงียบบๆ ละ”

“ตอนมาน่ะเงียบ แต่มาถึงแล้วไม่เงียบ” นริศราตอบพลางนั่งลงบน

พรมนุ่มข้างๆ เพื่อน เอนหลังฟังโซฟา “อาจชวิวยาวใหญ่ว่าจะมากก็ไม่บอกก่อน ไม่งั้นจะทำขนมจีนน้ำเงี้ยวให้กิน”

“ก็แแบบนี้ให้อากชได้ยินว่าอยากกินนี่ แล้วหอบอะไรมาเยอะเยอะ”
กันเกราพยักพยิตไปยังดูกระดาษสองสามดวงที่วางกองอยู่บนโซฟา

“ของฝากของอากช ของแก แล้วก็ของไกร” คนพูดยื่นให้ทีละดวง และเมื่อเอ่ยชื่อสุดท้ายก็เหลือบตามองเข้าไปด้านใน ไกรกรันคงไม่อยู่ พี่น้องคู่นี้เดินทางกันเป็นว่าเล่น เธอว่าปีหนึ่งกันเกราคงเดินทางมากกว่าเธอซึ่งเป็นแอร์โฮสเตสเสียด้วยซ้ำ เดินทางมากกว่า ทำงานหนักกว่า และชีวิตช่างดูวุ่นวายในความคิดของเธอ แต่สำหรับเพื่อนแล้วคงเป็นเรื่องสนุกที่ได้วิ่งวุ่นตลอดทั้งวัน เธอแทบไม่ได้ยินคำบ่นหรือเห็นท่าทางระท้อท้อของเพื่อน

เสียงวิ๊ดวิ๊วดีใจของอีกฝ่ายดังขึ้นเมื่อเห็นของฝาก มันเป็นน้ำหอมยี่ห้อหนึ่งซึ่งไม่ได้โด่งดังอะไรจึงไม่มีใครนำเข้ามาในตลาดเมืองไทย แต่กลิ่นของมันถูกใจเพื่อนเธอยิ่งนัก

ไม่บ่อยครั้งที่นริสราด้วยกันเกราจะเดินควงกันซื้อข้าวของในต่างแดน ส่วนมากมักจะเป็นเวลาที่เธอมีเที่ยวบินไปยังเมืองที่เพื่อนต้องไปทำงาน และหากตรงกับวันที่มีตลาดนัดของเมือง เพื่อนของเธอจะหาทางปลีกตัวจากงานสองสามชั่วโมงเพื่อเดินดูข้าวของ อีกฝ่ายชอบของเก่าๆ แนววินเทจ...คงเพราะอิทธิพลจากแม่

ใครๆ ต่างก็บอกว่ากันเกรามีหลายสิ่งเหมือนแม่ แต่เธอว่ามันก็แค่รูปลักษณ์ภายนอก เพื่อนสาวสวยเหมือนแม่ ดวงหน้ารูปหัวใจ และเครื่องหน้าที่เหมาะสมลงตัวไม่ว่าจะเป็นคิ้วเรียวโค้งที่แทบจะไม่ต้องกันหรือเขียนเพิ่ม จมูกโด่งงาม และริมฝีปากอímเต็ม แต่ลึกลงไปจิตใจเธอคิดว่ากันเกราเหมือนพ่อ...กรณ ผู้มีความอ่อนไหวมากมายซุกซ่อนอยู่ใต้ความแกร่งกล้า มันทำให้เธอนึกถึงหอยที่มีเปลือกอันแข็งแรงห่อหุ้มไว้ เพื่อนของเธอก็เป็นอย่างนั้น

นริสราลอบถนอหนายใจขณะมองเพื่อนดิ่งแพ้มงานที่กระจัดกระจาย

มากองรวมกัน นึกถึงเรื่องกรณีกับพิมพาเมื่อไรก็มีแต่ความอึดอัด ในความเป็นเพื่อนนี่คงเป็นความลับเรื่องเดียวที่เธอไม่อยากจะให้กันเกรารู้ ไม่ว่าจะปากใคร

“เดี๋ยวมานะ ขอล้างหน้าหน่อย เผลอหลับไป ศานต์ส่งข้อมูลมาให้ เยอะแยะไปหมด ไกรกำลังหมายตาโรงแรมที่ปารีส นายเนี่ยอยากได้ทุกอย่างแหละ”

“ยกเว้นไหน” หลุดปากออกไปแล้วนริสราก็ได้แต่นิ่ง
กันเกราซึ่งกำลังจะลุกขึ้นจึงโถมตัวเข้าไปกอดเพื่อนจนลืมนึกว่าลงกับพื้นทั้งคู่

“โอ๊ยๆ อयर็องแงๆ นะ”

“บ้าสิ ไปล้างหน้าเลย” นริสราหัวเราะแล้วผลักเพื่อนออกจากตัวจริงๆ แล้วก็ไม่ได้เศร้ามากมายอะไรแต่แค่น้อยใจเท่านั้นเอง กันเกราลุกขึ้นนั่งยังไม่ยอมขยับไปไหน เธอจึงถอนหายใจเสือกใหญ่และโบกมือไล่ “ไปล้างหน้าเดี๋ยวนี้เลย จะได้กินขนม ซ้อมาเยอะแยะ เดี่ยวอากาศงอให้เด็กยกออกมา”

เมื่อคนถูกไล่หนึ่งนั่งจ้องตาเธอราวกับมองลงไปให้ถึงห้วงลึกของหัวใจ นริสราที่ยิ้มเนือยๆ

“มันก็เฮิร์ตนิดหน่อย แต่ฉันโอเค พอใจปะ ก็แค่แอบรักผู้ชายคนหนึ่ง”
พี่สาวของผู้ชายที่เธอแอบรักรั้งรวงเธอเข้าไปกอดอีกครั้ง

“ใครไม่รักแต่ฉันรักแทนนะ”

“รู้ๆ” นริสราแสวงทำเสียงและสีหน้าให้มีชีวิตชีวา กันเกราจึงยอมผลไป มองตามหลังเพื่อนแล้วต้องถอนหายใจอีกครั้ง ขนาดแอบรักยังรู้สึกเจ็บปวดเหลือเกินกับการที่เขาไม่ใส่ใจ ไม่เห็นความสำคัญ หากรักกัน คบกันแล้วความสัมพันธ์ก็กลับกลายเป็นอย่างอื่นเล่าจะปวดร้าวแค่ไหน

ตอนที่เลิกกรากับแฟนครั้งล่าสุดเธอเห็นกันเกราซึมไปนิด ดูเคร่งขรึมมากขึ้นแต่ก็มีอาการเพียงแค่นั้นและกินเวลาไม่นาน ช่างเป็นคนที่มีดวงใจใน

ความรักที่หัวใจได้รวดเร็วและง่ายดาย ฝ่ายชายเสียอีกที่ยังทำใจไม่ได้กับการเลิกคราวนี้ เห็นว่ายังคงยื้อย่นเปื้อนตามร่องนอน แต่เพื่อนของเธอช่างใจแข็งเหลือเกิน

มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างคนทั้งคู่กันแน่ ในสายตาของเธอ วิพุทชกับกันเกราดูเหมาะสมกันดี ฝ่ายชายก็เป็นที่ถูกใจของบงกชและพิมพาไม่น้อยแล้วจู่ๆ คนรักของเพื่อนก็หายหน้าไป ไม่มีการนัดกินข้าวหรือแวะเวียนมาหาอีกเลย

‘เลิกแล้ว กันเมื่อ’

คำอธิบายง่ายๆ ถึงความรักที่แตกหักทำให้ทุกคนสงสัย คนรอบข้างต่างพูดถึงเรื่องนี้แต่เจ้าตัวกลับปิดปากเงียบ

นริสราถอนหายใจแล้วเลื่อนกายขึ้นไปนั่งบนโซฟานุ่ม กันเกราจัดการกับชีวิตอย่างง่ายดายและเรียบร้อย แทบจะไม่มีอุปสรรคใดๆ มาทำให้จังหวะชีวิตสะดุด ช่างน่าอิจฉาเหลือเกิน หญิงสาวโน้มตัวหยิบนิตยสารที่วางอยู่บนโต๊ะตัวเตี้ยมาเปิดอ่านฆ่าเวลา บทความเกี่ยวกับการแต่งงานทำให้หันไปหยิบกระดาษถือมาเปิด

“เกือบลืมน” เธอพิมพ์กำกับตัวเองพร้อมกับดิ่งบัตรเชิญสีเขียวอ่อนออกมาวาง

“อากาศคั้นน้ำส้มมาให้ สดๆ เลยนะ” กันเกราวางถาดที่ถือมาลงบนโต๊ะ

“ปรางจะแต่งงาน ผากการ์ดมาให้ด้วย” นริสราწყိပ်ไปยังซองที่วางอยู่แล้วรินน้ำส้มจากเหยือกใส่แก้วให้เพื่อนกับตัวเอง

“เค้าทำได้ดีนะอะ ดูสิ ปิดซองด้วยครึ่ง”

กันเกราพลิกซองด้านหน้าให้เพื่อนดู ซองปิดด้วยครึ่งสีแดงแล้วประทับอักษรย่อของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวสอดร้อยกันไว้

“โอ๊ย...ไกลจัง” เมื่อเปิดซองอ่านรายละเอียดด้านในกันเกราก็ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา “ตั้งชลบุรี”

“ไกลที่ไหนนะ ขับรถแป๊บๆ บ้านเจ้าบ่าวอยู่ที่นั่น” บอกออกไปแล้ว

ก็เห็นเพื่อนนั่งมองบัตรเชิญในมือหนึ่ง นริสราจึงนึกขึ้นได้ว่าเจ้าสาวทำงาน
อยู่โรงพยาบาลเดียวกับวิพุทธ แถมยังสนิทสนมกันอีกด้วย ไม่มีทางที่จะ
ไม่ส่งบัตรเชิญให้นายแพทย์หนุ่ม กันเกราอาจไม่ยอมไปงานเพราะเหตุนี้
ก็ได้

ตายละ...ยังมีความจริงอีกข้อที่เธอลืมนึกถึง...เจ๊ียบ ทิชัมพร เพื่อน
เก่าวัยเยาว์และคู่อริตลอดกาลของกันเกรา

“แกต้องไปนะกัน”

“วันที่สิบหก ดูเหมือนจะติดงานนะ”

นริสรากรลอกตา ดูเหมือนคำสั่งของเธอจะไม่มี ความหมาย ก็ใครบ้าง
จะสั่งกันเกราได้ หญิงสาวหรีตตามองเพื่อนซึ่งคว่ำเท้าบเล็ดมาเช็กตารางงาน

“ว่า...ติดงานจริงๆ ด้วย เฮ้ย!”

นริสราคว่ำเท้าบเล็ดจากมือเพื่อนแล้ววิ่งปรี๊ดไปยืนดูใกล้ๆ

“โกหก แปะถึงสิบสามอยู่กับแม่ที่นิวยอร์ก สิบสี่กลับกรุงเทพฯ งาน
มันวันที่สิบหกนะยะ แล้วแกก็ว่างจนถึงวันที่สิบ”

“อ้าวเธอ สงสัยดูผิดเดือน” คนพูดตีหน้าชื่อไม่มีท่าทางสำนึกสำนึก

“ฉันขอพูดแค่สามพยางค์เท่านั้นว่า แก-ต้อง-ไป หรือแกกลัวจะเจอ
หมอวิพุทธ” นริสราคาดคั้น

“เปล่า” คนปฏิเสธยกเท้าทั้งสองข้างมาวางบนโซฟา นั่งกอดเข่าและ
มองยิ้มๆ

นริสราพยายามมองหาพิรุฑแต่ก็ไม่เห็น

“งั้นก็...ไม่ยอมเจอยายเจ๊ียบ”

“ไม่ใช่” กันเกราเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ไหนว่าจะพูดแค่สามพยางค์ไง”

นริสราวิ่งไปนิตเมื่อโดนเพื่อนยื้อนเข้าให้

“งั้น-ก็-ไป นี่แหละสามพยางค์ของฉัน” เธอพยายามจะบบทสนทนา
และเตรียมใจไว้ว่ากันเกราต้องไม่ยอมให้จบง่ายๆ เพื่อนของเธอต้องหาทาง
โยกโย้

“ไปก็ไป”

คนฟังแทบไม่เชื่อหูตัวเอง เธอพยายามหว่านล้อมชักจูง กำลังคิดแม้กระทั่งจะลักพาตัวนักธุรกิจหญิงไฟแรงจากสนามบิน แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับบอกว่า ‘ไปก็ไป’ ง่ายๆ ไม่มีการขัดขืน แล้วดูสิ คนที่ทำให้เธอวุ่นวายใจเมื่อไม่กี่นาทีก่อนกลับนั่งไขว่ห้างแกว่งเท้าไปมาขณะยกน้ำส้มขึ้นจิบอย่างสบายใจ

กันเกรามองสีหน้างุนงงของเพื่อนก็อมยิ้ม วางแก้วน้ำส้มลงบนโต๊ะแล้วเอื้อมมือไปหยิบรีโมตมาเปิดโทรทัศน์ ให้ความละออขึ้นเรื่อยๆ เพื่อให้ นริสรา กลับเข้าสู่สภาพปกติ ต้องยอมรับความจริงว่าเพื่อนสนิทเดาถูก แต่เธอไม่ยอมให้เพื่อนดั้นด้นไปจนสุดปลายทางและค้นพบความจริงว่าเธอไม่อยากไปเพราะวิพทูรกับที่ฉัมพร

มันทำให้หมดสนุกได้ง่ายๆ เมื่อมีคนอย่างที่ฉัมพรคอยจับผิดทุกฝีก้าว พยายามหาเรื่องก่อนแคะในหลายๆ สิ่งที่เราทำ ส่วนอีกคนก็พยายามแฉวอนขอโอกาส โอกาสที่เธอไม่มีให้ มันน่ารำคาญที่เรื่องบางเรื่องควรจบแต่มีบางคนไม่ยอมให้จบ และทุกครั้งที่เราเจอกัน เธอต้องทนฟังคำสัญญาที่แม่แต่คนให้เองก็รู้ว่าทำได้ยากหรือบางทีก็อาจทำไม่ได้เลย

“อย่างนี้ต้องหาของขวัญงานแต่งงาน” นริสราพูดพลางเดินเข้าไปนั่งใกล้ๆ ฉิกยิ้มกว้างจนกันเกรารู้สึกหมั่นไส้ ก็แหงละ สมใจแล้วนี่

“ของขวัญแต่งงานให้ใครจ๊ะ”

“งานแต่งงานหมอปรางนะค่ะ อาจำปรางได้ไหมคะ” กันเกราละสายตาจากจอโทรทัศน์แล้วยิ้มเมื่อเห็นนริสรา รับงานขนมที่เอาถือมา

“ปรางที่ตัวเล็กๆ ผอมๆ มีผมม้าสั้นต่อ มัดผมแกละสองข้างและต้องผูกโบสีแดงเท่านั้นไงคะ ตอนนี่โตเป็นสาวสวยไม่มีผมม้า ไม่มีมัดแกละแล้วก็ชิงตัดหน้าแต่งงานไปก่อนกันกับหย้าแล้ว” นริสราซึ่งขยับไปนั่งใกล้ช่วยเรียกความทรงจำให้อาของเพื่อน

บงกชยิ้มกับท่าทีกระตือรือร้นของนริสรา และด้วยความช่วยเหลือ

ของหญิงสาว เธอจึงนึกออก แพทย์หญิงสาวสวยที่เข้ามาหักตอนเธอไปตรวจสุขภาพประจำปีครั้งล่าสุด ไม่มีเด็กหญิงปรางตัวเล็กๆ ไว้ผมม้ามัดผมแกละ ตากลมโตใสแจ๋ว ทำทางซื่อๆ มีแต่สาวสวยผมยาวประบ่า กิริยาท่าทาง น่าเชื่อถือ

กาลเวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว ดูหลานฝาแฝดของเธอสิ ตอนนี้อยู่กลายเป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ทีใครๆ ก็กล่าวถึง บงกชมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของหลานสาวที่กำลังสนใจจอโทรทัศน์ดูเหมือนว่าจะเป็นสารคดีเกี่ยวกับการแพทย์ ทั้งกันเกราและไกรกรันคือความภาคภูมิใจของเธอ น่าเสียดายที่กรรมไม่ได้มีชีวิตอยู่รับรู้ว่าคุณทั้งสองของเขากำลังเดินตามรอยพ่อ

“ตอนแรกนะ ยายกันจะไม่ไปด้วยละคะ”

บงกชมองหญิงสาวที่นั่งข้างๆ นริสราคงเป็นคนเดียวที่ไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก ทุกครั้งที่เจอกันเด็กคนนี้จะมียิ้มสดใส ดวงตามีประกายราวกับดวงดาวที่สุกสว่างบนท้องฟ้า และความช่างเจรจาหนึ่งที่ทำให้เธอได้รู้ข่าวคราวของหลานสาว...หลานสาวที่เธอยอมรับว่ามีระยะห่าง อาจเพราะฝ่ายนั้นถูกเลี้ยงดูจากแม่และอยู่ห่างไกลกันคนละทวีปกับเธอก็เป็นได้

“อ้าว! ทำไมละ” ถามออกไปแล้ว บงกชก็เห็นหลานสาวละสายตาจากจอโทรทัศน์หันมามอง

“มันไกล” กันเกราบอกเหตุผล

“แค่ชลบุรีเองคะอา” นริสรารีบแย้ง “ไม่ไกลเลยใช้ไหมคะอา ชัชรถแป็บๆ ก็ถึง”

“จริงของยาทยา อีกอย่างอ่าว่างานแต่งงานนี่คือออก เราจะได้เจอเพื่อนเยอะๆ คล้ายกับงานเลี้ยงรุ่นเลยนะ อายังเคยเจอเพื่อนที่ไม่ได้เจอมาเป็นสิบปีที่งานแต่งงานของเพื่อนอีกคนเลย” บงกชบอกยิ้มๆ เมื่อเห็นหลานสาวถอนหายใจและกลอกตา ก่อนจะทิ้งตัวอิงพนักโซฟา กันเกรามักทำท่าทางอย่างนั้นเสมอเมื่อเห็นเธอเข้าข้างนริสรา

“ใช่ค่ะ ใช่” นริสรารีบสนับสนุน

บงกชมองหญิงสาวที่พยับหน้าเห็นด้วยหึ่งๆ แล้วยิ้มอย่างเอ็นดู
 “เพราะงานนี้ยายเจ็บต้องไปแน่ๆ นะลิคะ และถ้ากันไปอีกคนเพื่อนๆ
 ที่นานๆ มาเจอกันทีก็อาจจะไม่สนุก ยายเจ็บชอบตามารวีกัน” กั้นเกรา
 หลุดปากสารภาพกับอาตรงๆ แล้วหันไปมองโทรทัศน์อีกครั้ง

บงกชมองตาม มันเป็นสารคดีเกี่ยวกับการผ่าตัดสมองด้วยเทคโนโลยี
 ใหม่ ทำให้เธออยากรู้ว่ากั้นเกราดูสารคดีแบบนี้จะนึกถึงแฟนเก่าบ้างไหม
 นะ แฟนเก่าที่เป็นศัลยแพทย์ เธอพยายามมองหาร่องรอยของความเสียใจ
 บนดวงหน้าหลานแต่ก็ไม่เจอ

“นั่นสิ ยายเจ็บนะตัวท่างแตก ถ้าแกไม่ออกไปจริงๆ ก็ไม่เป็นไร
 นะ ดีเหมือนกันไม่ต้องเจอหมอวิพุทธ ไม่ต้องเจอยายเจ็บ แกจะได้
 สบายใจ”

น้ำเสียงอ่อนๆ ของนริสราทำให้หลานสาวของเธอหันมายิ้ม

“ฉันบอกว่าไปก็ต้องไป ปรangkก็ฝากการ์ดมาเชิญ”

“แต่ฉันไม่อยากให้แกฝืนใจไป”

บงกชยิ้มกว้าง ความที่เป็นคนไม่ชอบหักหาญน้ำใจใครของนริสรา
 ทำให้เธอทั้งรักและสงสาร เพราะบางคนก็อาศัยนิสัยนี้เอาเปรียบหญิงสาว
 โชคดีที่มีกั้นเกราคอยออกโรงปกป้อง แต่วิธีที่หลานสาวใช้ดูร้ายกาจเกินไป
 ในความรู้สึกของเธอ สิ่งที่เขาพอจะโล่งใจได้บ้างก็คือบางเรื่องที่กำลังกั้นเกรา
 ทำเกินไปจะมีนริสราคอยรังตั้งไว้ และหลานสาวของเธอไม่ทำร้ายใครก่อน
 อย่างแน่นอน

บงกชได้ยื่นหลานสาวยื่นกรานว่าไม่มีการฝืนใจใดๆ ทั้งสิ้น นริสรา
 จึงมีที่โล่งใจ สองสาวหันหน้ามามองแผนเรื่องการเดินทาง เรื่องเสื้อผ้าหน้า
 ผมกันอย่างสนุกสนาน แต่เธอกลับนึกถึงที่ฉั่มพร...คนที่ถูกพาดพิง

การเจอกันแต่ละครั้งของกั้นเกรากับที่ฉั่มพรไม่มีครั้งไหนเลยที่จะ
 ลงเอยด้วยดี ส่วนมากแล้วก็เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของผู้หญิงที่ต่างฝ่ายต่าง
 ไม่ยอมลงใจให้กัน แต่เรื่องที่ทำให้เธอตกใจและไม่คิดว่าหลานสาวตัวน้อยจะ

ทำเรื่องเช่นนั้นได้ คืองานวันเกิดครบรอบหกขวบของกันเกรากับไกรกรัน
 ในบ่ายวันนั้น วงสนทนาของผู้ใหญ่กำลังออกรสชาติไม่แพ้อาหารใน
 งานทำให้ผู้เป็นมารดาไม่ได้เอะใจสักนิดว่าลูกสาวตัวเล็กของตนหายไป ครั้น
 จะลาเจ้าของบ้านกลับก็เหลียวหาลูกสาวไม่พบ พวกผู้ใหญ่จึงเที่ยวตามหา
 กันอยู่นาย

ท่ามกลางเสียงเพลงวันเกิดดั่งลั่นและเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเพื่อนตัวน้อย
 ที่วิ่งไล่กันบนสนามหญ้ากว้างด้านหน้า หนึ่งในเจ้าของวันเกิดกลับยื่นกอดอก
 ฟิงประตู่ห้องเก็บของที่อยู่ด้านหลังบ้านฟังเสียงกรี๊ดร้องของเด็กอีกคนที่ถูก
 ชังอยู่ในนั้นด้วยท่าที่เหมินเฉย

คนที่ตรงเข้าไปกระซกแซนเล็กของกันเกราออกมาจากประตูและดึง
 ท่อนเหล็กเล็กที่ขัดห่วงคล้องกุญแจคือกรรม เธอยังจำรอยยิ้มสดใสของ
 หลานสาวตนเองได้เมื่อประตู่ห้องเก็บของเปิดออก ร่างเล็กบางมอมแมมไป
 ด้วยฝุ่นธลาออกมา น้ำมูกน้ำตาไหลเประดวงหน้า มือเล็กที่คงหุบประตู่
 เพื่อหาทางออกจากห้องมืดที่นั่นแดงเถือก มีรอยแผลที่ถูกเศษไม้ครูด
 จนเลือดออกชิบๆ

‘ก็สมควรแล้วที่จะถูกชังในนั้น เด็กปากเสียอย่างนี้ไม่ควรเอาไว้’
 แหกในงานต่างตะลึงงันกับถ้อยคำของเด็กหกขวบ ครั้นถูกบังคับให้
 ขอโทษกันเกราก็เ้มปากแน่น เมื่อผู้เป็นบิดาหันไม้หวงจึงฟาดมือลงบนขา
 และแขนอวบอย่างแรงจนผิวที่ขาวอยู่แล้วปรากฏรอยแดงเป็นทาง นั่นละ...
 ผู้เป็นลูกสาวจึงตะโกนลั่น

‘กันไม่ผิดจะขอโทษทำไม ยายนั่นต่างหากที่ผิด มาด่าแม่กันก่อน อยู่
 ดีๆ ใครเขาจะจับชัง’

สายตาแทบทุกคู่จ้องร่างของเด็กหญิงที่ยืนตัวตรงไม่มีท่าทีหวาดกลัว
 ไม่มีน้ำตาสักหยดแม้ว่าฝ่ามือที่กระหน่ำฟาดลงบนแขนจะแรงเพียงใด

‘ไม่จริงค่ะ หนูไม่ได้พูดอะไรเลยนะคะ’ คำกรณีย์ร้องลั่นเสียงดังไม่แพ้
 กัน ก่อนจะสูดน้ำมูกและยกมือปาดน้ำตา ‘หนูชวนกันไปเล่น แต่กันทำหน้า

บั้งใส่แล้วก็ลากแขนหนูมาที่นั่นผลักหนูเข้าไปในนั้น ฮือๆ แม่ขา หนูกลัว มันมีดแล้ว...'

'ต่อแหละ' กั้นเกราเถียง

เด็กหญิงเตรียมจะกระโจนเข้าไปใต้อีกฝ่ายแต่ถูกบิดาดึงไว้ ก่อนจะตะโกนเรียกหาแม่เร็วจนคนรับใช้ในบ้านวิ่งกันวุ่น เหตุการณ์ทำท่าจะบานปลาย แซกหลายคนเริ่มทำหน้าที่ไม่ถูกและขอลากลับ

'พ่อจะตีหนูให้ตายยังไงหนูก็ไม่ขอโทษ หนูไม่ผิด ได้ยินไหมว่าหนูไม่ผิด' 'ไม่ว่าไม่เร็วจะกระทบส่วนไหนของร่างกายกั้นเกราก็ยังยืนหนึ่ง ดวงตาฉายแววกร้าว เงยหน้าขึ้น ไม่มีน้ำตา ไร้เสียงสะอื้นมีแต่เสียงเอ่ยซ้ำไปซ้ำมา 'หนูไม่ผิด...หนูไม่ผิด'

ไกรกรันถลันจะเข้าไปช่วยพี่สาวแต่ถูกเธอดึงไว้ แขนอีกข้างของเธอทอดนริสร่าที่รอบิดมารับกลับบ้านไว้แน่น ระหว่างที่กั้นเกราถูกลงทัณฑ์เด็กหญิงก็เอ่ยขึ้น

'ลุงกรณ์คะ คือ...จะ...เจ็บบ...เจ็บบชวนกันไปเล่นและเรียกกันว่าเอ๋อ...ลูกเมียน้อย กันไม่ยอมไปแล้วบอกว่ากันไม่ใช้ลูกเมียน้อย แต่เจ็บบก็ยิ่งเรียกว่านั่งลูกเมียน้อย...นั่งลูกเมียน้อยแล้วชวนให้คนอื่นเรียกตาม' เด็กหญิงนริสร่าบอกเร็ว รวากับเกรงว่าหากเอ่ยซ้ำความเข้มแข็งที่รวบรวมไว้จะมลายหายไปหมดเสียก่อน

'ย่าหยา! ออย่ารีเป็นเด็กขี้โกหก' มารดาของทิมมพรตวาด

นริสร่ากำเลื้อบบงกชแน่นขณะก้าวหลบไปข้างหลัง แล้วบอกเสียงเบา

'หนูพูดความจริงนะคะ ลุงกรณ์'

กรณ์...พี่ชายของเธอป่าไม่เร็วทิ้งลงบนพื้น หันไปมองสองแม่ลูกซึ่งผู้เป็นแม่กำลังละล้าละลักแก้ตัวแทนลูกสาว

'ย่าหยามาบ้านนี้ตั้งแต่เริ่มหัดเดิน เคยเดินเตาะแตะ เคยวิ่งเล่นและลื่นล้มที่สนามหน้าบ้านมาไม่รู้กี่ครั้ง กินนอนและโตมาพร้อมๆ กับลูกสองคนของผม เด็กคนนี้เป็นยังไงผมรู้ดี ย่าหยาไม่เคยโกหก ต่อให้รักกั้นเกรา

และไกรกรันมากแค่ไหนก็ไม่มีทางที่จะโกหกเพื่อให้เพื่อนพินิจ กั้นทำเกิน
ไปก็จริง แล้วลูกสาวคุณล่ะพูดแรงเกินไปหรือเปล่า'

'ถึงจะพูดแรงแต่ยายเจ็บบก็พูดความจริงไม่ใช่เธอคะ'

เจอคำพูดยอกย้อนของอีกฝ่ายพี่ชายเธอก็ตวาดลั่น

'จะจริงหรือไม่จริงก็ไม่มีสิทธิ์พูด ออกไปจากบ้านนี้ทั้งแม่ทั้งลูก ทั้ง
ครอบครัวเลย'

นับตั้งแต่นั้นมาความสัมพันธ์ของสองครอบครัวก็จิตจางลง แ่นละ...
ผู้ยิ่งใหญ่และร่ำรวยอย่างกรณีไม่เคยแคร์สองแม่ลูกที่อาศัยนามสกุลเพราะๆ
ของสามีเพื่อเซ็ดหน้าชูตาในสังคมชั้นสูง ส่วนกันเกรากการขาดเพื่อนไปสักคน
ก็ไม่ใช่อะไรใหญ่โตอะไร เด็กหญิงสามารถหาเพื่อนได้จากทุกสถานที่ เมื่อ
โตขึ้นกันเกราก็เรียนรู้ที่จะใช้เสน่ห์ที่ตนมีผูกมัดใจใครหลายคนจนเธอ
ต้องปรามและเป็นสาเหตุให้ทะเลาะกันหลายหน มันดีหรือที่ผู้หญิงจะเที่ยว
หัวานเสน่ห์เปรอะไปทั่วไม่ว่าจะเล่นๆ หรือจริงจัง

"อากชคะ"

เสียงเรียกทำให้บงกชรู้สึกตัว ถึงกระนั้นกลิ่นอายแห่งอดีตก็ยังลอย
อยู่ในหัวใจ

"ว่าไงจ๊ะ"

"กันกับยาทยาจะออกไปข้างนอกนะคะ แต่จะกลับมากินข้าวเย็นกับ
อาอย่างแน่นอน ขอกันขึ้นไปเอากระเป๋าเบ้าใบนึง" หลานสาวลุกขึ้นเดินตรง
ไปยังบันได

บงกชมองตามร่างสูงเพรียวของกันเกราไปแล้วร้องลั่น

"เปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยเลยก็ตินะ อ่าว่างเกงมันสั้นไป"

ผู้เป็นอาโน้มหน้าเมื่อมองกางเกงยีนสั้นจู้ และเสียงถอนหายใจเหมือน
จงใจให้เธอได้ยืนดังขึ้นตามด้วยเสียงพูดยานคาง

"ค่า...กันจะใส่เสื้อแขนยาว กางเกงขายาว ใส่ถุงมือ อ่าว่ากันใช้ผ้า
คลุมหน้าด้วยดีไหมคะ"

“ยายกันนี่ย้อนอา ก็ดูสิ ทางเกงสั้นขนาดนั้นเห็นไปถึงไหนๆ” เธอ
บอกอย่างอ่อนใจ

“ถึงไหนคะอา” หลานสาวตะโกนถาม

“ยายกัน!” บงกชปรามเสียงเข้ม

“อากาศ หนาวไม่ได้ใส่กางเกงขาสั้น คงไม่ต้องไปเปลี่ยนุ่งใช้ไหมคะ”
นริศรารีบเอ่ยขึ้น ดึงความสนใจของหญิงวัยกลางคนเพียงเพื่อไม่ให้เพื่อน
ถูกอาบ่น

บงกชมองกางเกงยาวทำส่วนสีเบจของหญิงสาวแล้วยิ้มหวาน

“แต่อาว่ายังเห็นข้อเท้าอยู่นะ และรู้ว่าย่าพยายามเพื่อช่วยกันไม่ให้ถูก
อาดู”

นริศราหัวเราะเมื่อถูกรู้ทัน จึงเอนตัวไปกอดและเกยคางบนไหล่
บงกช

“หยาร์กอากาศจัง”

“อากรักย่าหย่า” เธอกอดตอบ อีกฝ่ายจึงขยับตัวซบศีรษะบนไหล่
เธอแล้วเล่าแผนการเดินทาง โดยนริศราจะไปรับกันเกราที่สนามบินและจะ
ตรงไปชลบุรีเลย

“ไปค้างที่นั่นสักคืนก่อนงานแต่ง หย่าเป็นคนเสนอเองแหละคะ กัน
ทำงานเยอะ หย่าอยากให้เค้าได้พักผ่อนบ้าง ไปหาแม่คราวนี้กันก็อยู่นานนะ
คะ นี่เราสองคนน่าจะออกไปหาของฝากให้ป้าพิมแล้วก็หาของขวัญให้ปราง
ด้วยคะ”

บงกชยิ้มรับคำพูดยาวเหยียดไม่ออกความเห็นใดๆ ภายใต้วงหน้า
ยิ้มแย้มใครเลยจะรู้ว่าภายในหัวใจเธอร้อนระอุราวกับมีเพลิงกองใหญ่โหม
แรงอยู่ในนั้น เมื่อนึกถึงแม่ของกันเกรา

“ป้าพิมน่าจะกลับมาเมืองไทยบ้างนะคะ กลับมาอยู่เลยยิ่งดี ไกรกับ
กันคงดีใจที่แม่มาอยู่ด้วย”

“เย็นนี้อยากกินอะไรกัน อาจะทำไว้ออ เตี้ยวไกรกับคานต์คงมา นี่ไม่

“ได้กินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากันนานแค่นี้แหละเนี่ย เดี่ยวคนนั้นหาย เดี่ยวคนนี่ไม่ว่าง ต่างคนก็ต่างยุ่งๆ นะ” บงกชชวนคุยเรื่องอื่น ด้วยไม่ปรารถนาจะคุยเรื่องของพิมพา เธอไม่อยากให้ผู้หญิงคนนั้นกลับมา ตัวพิมพาเองก็เถอะ เธอมั่นใจว่าคนที่อยู่แดนไกลคงไม่อยากกลับมาเมืองไทย กลับมาสู่อดีตอันขมขื่นแม้ว่ากรณีจะตายไปหลายปีแล้วก็ตาม

อยากกลับมาเลยนะพิมพา เพื่อเห็นแก่กันเกราและไกรกรัน ถึงใครต่อใครจะตายไปแล้วแต่ความจริงยังคงอยู่เป็นนิรันดร์!